

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

Megjelenik kétféle kiadásban; hetenkint háromszor: szerdán, pénteken és vasárnap; s hetenkint egyszer: pénteken. — Terjedelme mindig 16 oldal.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII. ker., Práter-utca 44. sz.

A „Magyar Néplap” ára hetenkint egyszeri megjelenéssel:
Egész évre 1 ft 80 kr.
Fél évre — „ 85 „
Negyed évre — „ 50 „
Egyes szám 4 kr.

A „Magyar Néplap” és „Mezőgazda” előfizetési ára:
Egész évre 8 ft — kr.
Fél évre 1 „ 50 „
Negyed évre — „ 80 „

Szerkesztik:
LEPSÉNYI MIKLÓS
és
NÉMETH GELLÉRT.

A „Magyar Néplap” ára hetenkint háromszori megjelenéssel:
Egész évre 6 ft — kr.
Fél évre 3 „ — „
Negyed évre 1 „ 50 „

„Magyar Néplap” hetenkint háromszor a „Mezőgazda”-val:
Egész évre 7 ft 80 kr.
Fél évre 3 „ 60 „
Negyed évre 1 „ 80 „

Imparlamentáris.

Sima Ferenc képviselő ur, a képviselőház január hó 31-kén tartott ülésén, midőn a vallásügyi, az egyházpolitikai törvények végrehajtásáról tett említést, a következőket mondotta: „Szabad volt-e ennél a törvény-nél megcsalni magának az országnak közvéleményét, amely jóhiszeműleg liberális pecsét alatt volt behajtvva, bekergetve, beüzve ezen törvényeknek, hogy ugy mondjam látszólagos rokonszenvébe?”

A Ház elnöke rögtön figyelmeztette Sima képviselő urat, hogy a „megcsalás” kifejezés imparlamentáris, azaz a parlamentben, vagyis az országgházban nincs helye, oda nem való.

Gonoszság kigyója, vessz el!

Sima képviselő ur nyomban kijelentette, hogy ő a „megcsalás” szóval azt akarta kifejezni, hogy Perczel belügyminiszter ezen vallásügyi törvények végrehajtásánál és alkalmazásánál „félrevezette” magát a képviselőházat, félrevezette magát az ország közvéleményét. Mire a kormánypárt kijelenté, hogy Sima képviselő ur ugyanazt mondta és fejezte ki ezen szavaival is, amit a „megcsalás” szóval fejezett ki, az elnök azonban most már nem utasította rendre a szónokot, nyilván ő is abban a véleményben lévén, hogy Simának igaza van.

Mi 1875 óta tudjuk már, hogy Magyarországon ugy a kormány-

Szíves bizalommal kérjük tisztelt elbarátainkat, lapunknak apostoli buzgósággal való folytonos terjesztésére, mert magasztos eszméink magvait csak így leszünk képesek széles körben elvetni és magunknak a jövőt biztosítani.

Szerk.

zatban, valamint a képviselőházban az igazság, a politikai tisztesség, az őnzetlenség, a becsületesség, az egyenesség, a hazafiság mind, mind imparlamentáris. A hazugság, a politikai erkölcsetelenség, az ámtás, a képmutatás, a félrevezetés, a szédelgés, a fufang, a fogás mind, de mind parlamentáris.

Akkor égető szükségnek hazudták a liberális urak a pénzügyek rendezését s azért egyesültek. A pénzügyeket azonban maig se rendezték. S náluk ez a hazugság is parlamentáris.

Égető szükségnek hazudták a liberális urak a szerencsétlen vallásügyi törvényeket, amelyekről most már bebizonyosodott, hogy senkinek egy vallásfelekezetnek se kellenek s azokat egyáltalán nem lehet végrehajtani. S náluk ez a hazugság is parlamentáris.

Azt hazudták a liberálisok, hogy ez új valóságügyi törvények csak pár százezer forintbakerülnek, most pedig kisül, hogy milliókat nyelnek el. De náluk ez is parlamentáris.

Azt hazudták a liberálisok, hogy az új valóságügyi törvények a népre semmi teherrel, semmi költséggel se járnak és ime a szegény nép nyakába varrták a dologi kiadásokat a községi adóban, a személyi kiadásokat pedig az állami adóban. Azt az anyagi veszteséget pedig, mely a népre hárul az által, hogy a farmatringosok felkeresésében gyakran több napot dologtalanul kell elmulasztania, semmibe se veszik; pedig ez is sokat tesz ám ki. Nem veszik tekintetbe a liberálisok azt se, hogy a farmatringosok lelketlen bánásmódja mily sok keserőséget, mily sok herce-hurcát, mily sok megaláztatást okoz annak a szegény, áldott, becsületes, jó köznépek. Mindennek dacára azt merik hazudni, hogy a nép örül az új rendnek, s náluk ez is mind, de mind parlamentáris.

Azt hazudják a liberálisok fölfelé, hogy a 67-es alap csak úgy lesz megvédhető, a 48-as párt csak úgy lesz megsemmisíthető, ha a vallástalan törvények fölfelé is pártolásban részesülnek. Pedig kitünt, hogy a 48-asok közül csak Kossuth, Justh és Eötvös támogatására számíthatnak, míg az eddigi 67-eseket a vallástalan törvények behozatala által, (ha azok csakis a 67-es alapon tarthatók fenn) a 67-es alap ellen izgatják. S a liberálisok ez a hazugsága is parlamentáris.

Azt hazudták a liberálisok, hogy a szerencsétlen vallásügyi törvények az állam tekintélyét emelni, a hitéletet pedig növelni és erősíteni fogják. Pedig hát az állam tekintélyét a farmatringgal sárba rántották, a vallásosságot, a hitéletet pedig — különösen a protestánsoknál —

úgy növelték, hogy a hivek a farmatringos beiratkozás után a templom hátamögé kerülve azt kiabálják: „Tiszteletes uram! tiszteltetjük Szász, Zelenka és a többi szuperintendens urakat, akik megtanítottak bennünket, hogy mi most már tiszteletes és rektram uraimék nélkül is ellehetünk. Mert ha most már a házasság ceremonijához se kell pap és templom, a többihez még kevésbé kellenek; azokat majd elvégezzük mi magunk is, még pedig olcsóbban. Így legalább lassanként megmenekszünk a ránk ugyanis nyomasztólag terhes egyházi adóinktól.“ — A liberálisok tehát az állami tekintély és a hitélet növelésére vonatkozó állításaikkal is hazudtak. De náluk ez a hazugság is parlamentáris.

De bizonyos ígéreteket is tett a liberális párt Bécsben, hogy a szerencsétlen vallásügyi törvényeket keresztül erőszakolhassa. Megígérte és szavát adta, hogy a nemzet érdekeit az új kiegyezésnél nem fogja megvédelmezni.

Ezen szabadelvű kormány alatt nem lesz tehát se magyar nemzeti bankunk, se önálló vámterületünk. Se pénz, se posztó. Így akarják azt a 67-es kormánnyal együtt a híres 48-as Kossuth-, Eötvös- és Justh-pártiak is. Tehát az új kiegyezés ismét a magyar nemzet kárával és hátrányára lesz megkötve és megújítva.

Mert a nemzet megkárosítására, a nemzeti érdekek elárulására és földadására adott és lekötött szavát a szabadelvűpárt és a Kossuth-Eötvös-Justh-párt el van határozva minden áron és minden körülmények között beváltani.

Hacsak Apponyiék és Ugronék meg nem védelmezik ezt az elárult, sokat zaklatott és szerencsétlen nemzetet. Csak akarniok kell és megtehetik. Velük lesz a hálás nemzet és a nemzeti közvélemény, nem pedig a nemzeti érdekek elárulóival.

Az alkotmány megtámadóit, a választó jog elrablóit, az ország anyagi érdekei elárulóit, a közerkölcsök és a közszabadság lábaltipróit, a vastag arcbőrű mameluk hadsereget, a nagypipaju és kevés dohányu Kossuth, Eötvös és Justh 48-as kormánypárti nagyszavu hazafiakat bátran és keményen kell támadni. A kemény ostromot nem állhatják ki. Meg kell hátrálniok és futamodniok, mert Isten, — akiben határtalanul bizunk, — nem a hitetlen pogányokkal, istentagadókkal, hanem velünk az Istenben bizókkal és Istenben hívőkkel van és lesz mindörökké.

Dr. Bakonyi Elek,
ügyvéd.

POLITIKAI HIREK

Az egyházpolitikai kiábrándulás igen érdekes tünetéről van módunkban hírt adni, a mi egészen világossá teszi, hogy a nagy tűz és láng alatt, a mivel a reformot keresztülhajsolták, már csak hamu van. Tanu erre dr. Vázsonyi Vilmos zsidó ügyvéd, a zsidó-szabadkőműves „Pesti Hirlap” munkatársa, ki a legtulzóbbak táboraiban végig küzdötte az egyházpolitikai harcot s ma egész szerényen bevallja, hogy bizony a magyar szabadelvűségnek nincs egyéb vívmánya, mint az, hogy lehet polgárilag házasodni. Vázsonyi ugyanis a fővárosi rongy és csontgyűjtők ügyét képviseli, a kiknek a kenyérét éppen a mai szabadelvűség oszloposa, Perczel Dezső tette tönkre. Ebből az önzetlen s nem ritkán kellemetlenséggel járó földadatában Vázsonyi a parlamenti pártoknál is védelmet keresett pártfogoltjai számára, a kiknek a küldöttsége megjelent az Ugron-párt előtt is. De Vázsonyi tovább ment önzetlen utánjárásában, levelet irván Visontai Soma képviselőnek, a melyben a következő jellemző vallomást teszi:

Egyébként a panaszkodóknak azt mondtam: Nem tudtok megélni és panaszkodtok? Szolgáljon vizsgálatásul, hogy polgárilag házasodhattok! Ezt teszi értetek a magyar szabadelvűség.

Ime egy szabadelvű újságíró őszinte nyilatkozata. Se több, se kevesebb, — mint az, a mit mi vitatunk: vagyis nyílt beismerése annak, hogy a magyar szabadelvűség semmit nem ad, mint azt a jogot, hogy lehet polgárilag házasodhatni.

Kiegészítési tárgyalásokat kedden öt órán át folytatták. Előzőleg Bánffy Dezső báró miniszterelnök hosszabban értekezett Goluchowski gróf közös külügyminiszterrel. A külügyminiszter távoztával a vám- és kereskedelmi szövetség keretébe tartozó összes kérdéseket igen beható fejtegetés tárgyává tették, miközben némely pontnál igen lényeges véleményeltérések merültek föl a két kormány fölfogása és óhajai közt, amelyeket kiegyenlíteni még nem sikerült; e kiegyenlítést a két kormány holnapi értekezletén fogják újra megkísérteni. Ugyisint nem jöhetett még létre teljes megállapodás a vasúti díjszabási kérdések, valamint a szesz-, kőolaj- és fogyasztási adók tekintetében sem.

A tanácskozásokon elejétől-végig résztvett a két miniszterelnök és a két kereskedelemügyi miniszter, ugyisint résztvettek a tanácskozások későbbi folyamán Darányi földművelésügyi miniszter és Guttenberg lovag osztrák vasúti miniszter is.

Legközelebb vannak tárgyalásra kitűzve a két földművelésügyi kormányt érdeklő kérdések is, mivel Ledebur gróf, ki eddig gyöngélkedése miatt nem vehetett részt a tanácskozásokon, holnap már meg fog azokon jelenhetni.

Katonai tanácskozás. Kedden délelőtt Bécsben a király elnöklelte alatt katonai tanácskozás volt, amelyben részt vettek: Krieghammer hadügyminiszter, Beck vezérkari főnök, továbbá Schönfeld és Windischgrätz csapatfőfelügyelők.

A zichyfalvi választás. A zichyfalvi kerületben a képviselőválasztást Torontálmegye központi választmánya február 8-ára tüze ki. Elnök Karátsonyi Jenő gróf, helyettes elnök Gyertyánfalvy László lett.

Országgyűlés.

Február 4-én. A belügyi tárca költségvetésének folytatólagos tárgyalása képezi a napi rendet.

Sporzon Ernő: Sokszor sürgették már a házban a betegápolási költségek rendezését, de még eddig ez irányban nem történt semmi. Elintézetlenül áll 28 községnek s tiz törvényhatóságnak erre vonatkozó kérelme is, amely állapot valósággal anyagi tönkjét idézi elő.

Példákat hoz fel erre saját kerületéből.

Kéri a minisztert, hogy orvosolja e bajokat lehetőleg sürgősen.

Várady Károly felhívja a belügyminiszter figyelmét a fővárosi fertőtlenítő intézetre, mely valóban botrány számba megy. Foglalkozik ezután a sütőmunkások helyzetével s kéri a minisztert, hogy panaszukat méltányosan intézze el.

Molnár Józsiás szintén a pékműhelyek szomorú viszonyaival foglalkozott beszédében.

Perczel Dezső azt kívánja megjegyezni, hogy az őszi ülésszak elején a közegészségre vonatkozólag három törvényjavaslatot fog beterjeszteni: a betegápolásról, a gyógyszerárakról és a munkásalakásokról.

Előre megjegyzi, hogy a gyógyszerárakról szóló törvényjavaslat nem a szabad verseny alapján nyugszik.

A tébolydák tételénél **Illyés** Bálint szólal fel. Reá mutat arra a megdöbbentő jelenségre, hogy az elmebetegek száma évről-évre szaporodik. S nincs hely, ahol minden elmebeteg elhelyezhető volna, így nagyobb részek elhelyezetlenül van kitéve éretlen suhancok vas-kos tréfáinak s a köznevelésnek.

Nagyon kívánatos volna, hogy a tébolydák száma anyagi erőnkhez mérten szaporíttassék s elviselhetőkké tegyék azok sorsát, akik az emebriégnek a legszerencsétlenebbjei.

Perczel Dezső belügyminiszter belátva, hogy a tébolydákban nem helyezhető el minden elmebeteg, azért ez évben fog megnyílni a nagykállói tébolyda is, melyben több száz beteg lesz elhelyezhető. A tételt a ház elfogadta.

A lelencügynél **Pulszky** Ágost és **Péchy** Tamás rövid felszólalása után a ház a tételt elfogadta.

A közbiztonsági tételnél **Szacsavay** Sándor kér szót. Ő nagy alkotmányértést lát abban, hogy a politikai küzdelmekbe bevonják a csendőrséget is a kormánypárt érdekében.

Amint bevonták Nyitrán, Stomfán, Girálton. Tiltakozik az ilyen alkotmányértés ellen, melyeknek nagyon is káros s veszedelmes következményei lehetnek. A tételt nem fogadja el.

Pázmándy Dénes a közbiztonság érdekében szükségesnek tartja a vidéki rendőrség szervezését, lehetőleg államosítását.

A csendőrség szolgálata kifogástalan s működése teljesen kielégít minden igényt. De ő is figyelmébe ajánlja a belügyminiszternek, hogy a csendőrséget ne kényszerítse bele a politikai küzdelmekbe, ne kívánjon tőlök pártszolgálatokat.

Sürgeti, hogy a csendőrség látassék el nyári ruhával is; valóban emberkinzás, hogy a csendőrség a legforóbb nyári napokon téli ruhában, csizmában kénytelen a szolgálatot teljesíteni.

A tételt a belügyminiszter iránt táplált bizalmatlanságánál fogva nem fogadja el.

Holló Lajos kéri a belügyminisztert, hogy azon az uton, amelyre lépett, ne haladjon tovább s a csendőr-

séget, mely minden tekintetben bevált, ne használja ki pártpolitikai célokra.

A tételt, mivel a belügyi kormányzat iránt a legcsekélyebb bizalommal sem viseltetik, nem szavazza meg.

Ugron Gábor erőiesen tiltakozik az ellen, hogy a csendőrséget bevonják a pártpolitika szolgálatába. A csendőrséget nemcsak a választásoknál használják fel, hanem *velők koboztatják el a néppárti iratokat* minden bírói ítélet nélkül, pusztán a szolgabíró rendeletére.

Amily lealázónak tartja ezt a csendőrségre nézve, ép oly súlyos sértést lát abban a sajtószabadság iránt.

Ők nem tűrhetik azt amit a néppárttal szemben tesznek. Ma a néppárttal szemben, holnap velük szemben.

Követeli a minisztertől, hogy a néppárti iratok törvénytelen elkobzása ügyében indítson szigorú vizsgálatot. (Helyeslés.)

Kikel az ellen, hogy a rendőrség az előre bejelentett népgyűléseken csak azokat a munkásokat engedik szólani, akiket szónokoknak előre bejelentettek. Ez a szólásszabadság megsértése s ilyen állapotokat Piripócsón sem tűrnének meg.

Követeli, hogy a belügyminiszter tisztelje a szólásszabadságot s engedje, hogy a munkásgyűlések valóban azok legyenek, amiknek lenniök kell: vitatkozó munkásgyűlések, hol mindenki szabadon kifejezést adhat véleményének. (Helyeslés a baloldalon.) A tételt nem fogadja el.

Elnök a vitát berekeszti.

Perzel Dezső belügyminiszter tiltakozik azon vád ellen, mintha a csendőrség politikai szolgálatokra használnátnék föl.

Felhozta *Ugron* Gábor, hogy a néppárti iratokat a csendőrség a szolgabíró rendeletére elkobozta.

Ha ez így történt, mindenesetre rosszul történt, de nem a csendőrség a hibás, hanem az *illető tisztviselő*. Különbén ez ügyben *vizsgálatot* indít. Kéri a tétel elfogadását.

A rendőrség tételénél *Visontai* Soma szólal föl. Főleg a munkáskérdéssel foglalkozott beszédében. Figyelmébe ajánlja az igazságügyminiszternek, hogy a belügyi kormányzat meghagyására kiadott hivatalos jelentésben valóságos lázítás van az esküszéki intézmény ellen. Felolvassa a bevádolt szakaszokat.

Polónyi Géza: Hiszen ez botrány! Ez egy hivatalos jelentés!

Visontai Soma reámutat ezután azon képtelenségekre, melyek az eltoloncolás, a kiutasítás körül előfordulnak. Ma már tekintettel a fellebvitelre egy szolgabíró is kiutasíthatja a munkást az országból, csak reá kell fognia, hogy: szocialista.

Amint ez már meg is történt. Ez nem a szabadság ez a zsarnokságnak jele, melyet tűrni nem lehet. A tételt nem fogadja el.

Horváth Gyula *Visontai* beszédére azt jegyzi meg, hogy ha a munkásokkal szemben sérelmek történnek, ott van a bíróság, miért nem keresik ott a sérelmek megtorlását.

Ugron Gábor nem kívánja a szocialistákat védelmébe venni; de a törvényes védelmet követeli velők szemben is s nem tűrheti el, hogy hatósági zaklatásokban legyen részük. Ülés vége 2 órakor.

Február 5. A belügyi vita befejeződött. Az ülés elején *Perzel* Dezső belügyminiszter válaszolt *Ugron*-nak és *Visontainak* azokra a kiutasításokra vonatkozólag, amelyeket tegnap szóba hoztak. A salgótarjáni

esetre nézve pedig azt a felvilágosítást adta, hogy hiszen munkás veszélyeztette a közbátorságot.

Beöthy Ákos egy közbeszólása egy kis szóváltásra adott okot közte és a miniszter közt. A tételt ezután elfogadta a Ház.

A tolonkiadások tételénél *Visontai* Soma válaszolt a belügyminiszter beszédére, Lukács Gyula pedig a Horvátországból tömegesen kitoloncolt magyar munkások ügyét ajánlotta a miniszter figyelmébe.

Tibád Antal az utlevelekre nézve határozati javaslatot adott be, mit a ház elfogadott.

Az átmeneti kiadásoknál *Perzel* belügyminiszter az operai ösztöndíjakról adott felvilágosítást.

Thaly Kálmán újra figyelmébe ajánlotta a miniszternek a pozsonyi országos kórház ügyét. Azután a hátralevő tételre észrevétel nélkül elfogadta a Ház és az elnök jelentette, hogy a belügyi költségvetés le van tárgyalva.

Wlassics Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter, mindjárt a vita elején felszólt, hogy amint mondta, tájékoztassa a Házat bizonyos kérdésekről, amivel esetleges fölösleges vitának akarja elejét venni. A közoktatási politikára nézve későbbre tartja fenn a nyilatkozás jogát. Most a kultuspolitika három nagy kérdéséről: a kongruáról, a katolikusok autonómiájáról és az egyház javadalmakról nyilatkozik; a kongrua ügyében a papi jövedelmek összeírásának rendszeréről nyilatkozott. A katolikus autonómia kérdésében ismertette a királyhoz intézett felterjesztésnek a tartalmát, amelyből kiemeljük, hogy az ujonnan egybehivandó kongresszus választásának módozataira nézve *Schlauch* bibornok memorandumával szemben az 1869-iki választási módozat fentartását javasolta.

Felolvasta az autonómiát szervező kongresszus egybehívására vonatkozó királyi rezolúciót, amelynek felolvasására a korona megadta az engedelmet.

A miniszter fejtegetéseit azzal fejezte be, hogy a tárcáját érdeklő egyéb kérdésekről későbbi alkalmakkor fog nyilatkozni.

Sághy Gyula hosszasan beszélt a katolikus autonómiáról. Így ő már az őszszel szeretné a kongresszusi választásokat megtartani. A költségvetést elfogadta.

Vajny István a belügyminiszter interpellálta némely anyakönyvvezetők tulköveteléseiről és a miniszteri rendelettel ellenkező viselkedéséről.

Várady Károly olvasta el azután interpellációját, amelyet a Pulszky-ügyben intézett a kultuszminiszterhez. Előrebocsátotta, hogy az eset elbeszélése több lapban megjelent, de ő a Pesti Napló tudomására alapítja interpellációját. Röviden ismertette a lap közleményét, aztán a következő interpellációt olvasta föl:

Várady Károly nem veszi tudomásul a miniszter választát, mert szerinte a miniszternek nem volt joga a kép vásárlására pénzt utalványozni.

A Wekerle kormánynak nem lett volna hát szabad olyan nagy összeget utalványoznia.

Wlassics azt feleli, hogy a képek vásárlására országos határozat alapján utalványozta ki azokat az összegeket, amelyekről a kormány költségvetésszerűen el fog számolni. Ha a hétezer forintról való el nem számolásról előbb lett volna tudomása, akkor nem bizta volna meg Pulszkyt a Scarpa-féle képtárból való vásárlással. Mihelyt valakinek a megbízhatóságához csak gyanu is fér, nem ad rendelkezésre egy krajcárt sem. De hogy az értékesnek bizonyult képeket át ne vegye és ki ne fizesse, azt nem tehetette. A ház a választ tudomásul vette.

Tomor Ferenc beszéde, amelyet az 1895. dec. 1-én a kecskeméti néppárti gyűlésen tartott.

Egy emberöltő, egy mai emberkor tünt el fölöttünk azóta, mikor én az előbbi kecskeméti reálskolában töltöttem négy évi tanárkodás után e város derek magyar népétől búcsút vettem, hogy amint itt mondani szokták, ott a görbe országban, a Kárpátok alján, ahol ez áldott magyar alföld kezdődik, egy másik, habár nem oly tiszta magyar érzelmű városban, Ungvárott éljek hivatásomnak.

Egy kis változtatással elmondhatnám Petőfivel: Ugy mentem el innen, mint meglett férfiú, fekete bajszszal, napbarnított arccal, és ime úgy jöttem meg egy rövid időre, mint őszbe esavarodott vén ember, aki maholnap csak az emlékezetnek él.

Elhíhetik T. P. örömmel, kettős, sőt hármas örömmel jöttem; hisz önök egyszerű, de fönséges sz. egyházában áldották meg házas frigyemet és amaz áldás nem lett *foganatlan*, maig is kísér vándorlásaimban. Két kedves leányom itt látott napvilágot, önök anyakönyve őrzi neveiket, és ők büszkék arra, hogy kecskemétieknek vallhatják magokat. Szellemi gyermekeimről, amelyeket itt a vasutmelletti sétámban karcolgattam, nem is akarok szólni.

Más részről meg örültem e derek város viszontlátásának, hogy azt az emelkedést, haladást, amelyről oly sokat hallottam és amely valóban meglepett, színről-színre szemlélhetem; s azon kevesekkel, akik még emlékeznek reám, kezét szoríthatok.

De leginkább örültem annak a szerencsének, hogy e jeles gyülekezésben én is hozzá járulhatok igénytelen szavammal ama politikai sz. szövetség alakításához, amely a *keresztény társadalom megmentéséért irta zászlajára*.

Mert arról van szó — T. P. — hogy hazánk mint keresztény ország kezdje-e meg fennállásának második ezer évét; vagy vissza süllyedjen a pogányság sötétségébe, amelyből előre látó bölcs királyaink az evangélium világosságára vezéreltek? Arról van szó, hogy sz. István, sz. László, s más nagy királyaink voltak-e bölcsőbb férfiak, ildomosabb hazafiak, s a Gondviselésnek választottjai akkor, mikor a magyar keresztény egyházat megalapították, megszilárdították és ezzel nemzetünket az európai keresztény népekkel kibékítették és a rokon hunok és avarok sorsától — a megsemmisüléstől megmentették; vagy talán az erdélyi Gyulák, a somogyi Koppányok, a székesfehérvári Vuthák voltak bölcsőbbek, igazibb hazafiak, akik a magyart a pogányságban megtartani vagy abba visszavetni iparkodtak! Vajjon Hunyadiak, Kapisztránok, Szondiak, Dobók, Zrinyiek, Pázmányok, Eszterházyak stb. voltak-e igaz keresztény hősök, akik a törökkel élethalál harcot vitak; vagy akik a törökkel cimboráltak, szövetkeztek? Vajjon Széchenyi, akit Kossuth legnagyobb magyarnak nevezett el, Széchenyi — mondom volt-e mélyebb belátásu, bölcsőbb államférfiú, aki azt mondta, hogy a *keresztény vallás zavarta/un forrasan megtisztult erkölcsi jó, ma legegészségesbb, leg hosszabb élet-időt ígérő feneke*. — *alapja — a nemzetiségnek*. Vagy azok az igazabb hazafiak, bölcsőbb államférfiak, akik azt mondják, hogy ördöggel is szövetkezni kell, hogy a polgári házasságot, polgári anyakönyvet, a felekezeti elhatárolást, a zsidó vallásnak a keresztény vallással egyenlővé tételét stb. törvénybe lehessen íglatni?

Arról van szó, T. P. hogy a magunk bölcséinek, szentjeinek, hőseinek nyomában járjunk-e, akiknek törvényei jósága mellett ezer éves életünk tanuskodik; vagy a francia forradalmárok véres csapásán haladjunk, akik sem bölcsék, sem szentek, sem hősök, hanem közönséges kalandorok, szerencsevadászok, akiket egyik képviselőjük moeskos fickóknak nevezett; azokat utánozzuk-e, akiknek alkotásait száz év alatt már háromszor kellett megsemmisíteni, hogy a rend, a béke helyre álljon, ami nélkül társadalom főn nem állhat; ezeket utánozzuk-e, akiknek negyedik — mostani kísérlete annál kevésbé számíthat állandóságra, mert a moeskos fickókat mindig moeskosabbak váltják fel, amit a nagy, dicső francia nép soká már nem tűrhet. A szabadság mámore kezd oszlani, mint nálunk a szabadelvűség hódolata. A szabadelvű hazafiak napról-napra jobban kimutatják foguk fehéret. — Most már a legharapósabbak jutottak a kormányra, akik után már csak véresszájú felforgatók, a vagyonközösség, asszonyközösség pártolói következhetnek.

Tudják-e önök, T. P. miért nevezem én a mostani francia uralkodó pártot legharapósabbnak? Azért, mert azoknak nem volt elég, amit az előbbi kormányok a kereszténység megromlására, lealacsonyítására cselekedtek. Nem volt elég, hogy az Isten nevét a tankönyvekből kitörölték, a vallás-oktatás helyébe holmi polgári kátét állítottak. Nem volt elég, hogy a szerzetes rendeket az iskolából kitiltották, zárdáikból kihurcolták, a keresztény kath. papok, püspökök, érsekek fizetését oly silányra szabták, hogy a párisi érsek jövedelmével nem cserélne — nem mondom — a kecskeméti plebános, hanem akárhány Dunántúli falusi pap, akiknek pl. két paraszt teleknyi földjük vagyon.

Nem akarom mindazt a zsarnokságot felsorolni, amit a szabadelvűek a kath. egyház ellen elkövettek; de azt nem hagyhatom említetlenül, hogy újabban még a templomi perselypénzt is lefoglalták. Persze, ez Franciaországban nem csekélység; mert a szerzetes rézfíllerek mellett nemesak 5 frankos ezüstök, hanem 10—20 frankos aranyok nagy számmal csillognak; a tálcákon, amelyeket miséppapok, többnyire volt szerzetesek hordanak körül, akik abból a perselypénzből segélyeztetnek. Legújában pedig a még meghagyott szerzetes rendeket oly nagy adókkal rótták meg, hogy azok mellett lehetetlen volna fönmaradniok, ha a hivek buzgósága, aldozatköszöme nem támogatná őket. Ez a szerzetes-adó hatszor akkora, mint más francia polgárok adója. Amiórt egy világi polgár 1 frankot fizet, azért a szerzetesrenden 6 frankot zsarolnak. Ez az a híres egyenlőség! És ez mind nem volt elég a most kormányra jutott pártnak! Az még többet akar! Ugyan mit tehet még többet a katolikus egyház megnyomorítására. — Kérde valaki. — Oh a gonoszság éppen oly kifogyhatatlan az ördögi tervek kieszelésében, mint a felebaráti szeretet a jótékonyosság cselekedeteinek kidolgozásában!

Nem egyszer volt már hallható a francia törvényhozás házában, hogy az egész vallási költséget törölni kell; akkor aztán nemesak a protestáns és zsidó papok busás fizetése megszűnnék, hanem a katolikus vallás szolgálói és templomai sem kapnának semmit. Pedig mikor az egyházi javakat elkobozták, az volt a mondás, hogy a papokról, a templomokról az államkincstár gondoskodik. Nojszen menten az Isten minden katolikus intézményt a szabadelvű gondoskodástól, amely csak addig tart, míg a pap, az egyházközség jól viseli magát, jól szavaz és nem lát által a szítán. Igaz, a mostani forradalmárok nem ölik rakásra a papokat a katolikus nemeseiket, polgárokat, mint a mult század végén, most

csak a papokat akarják agyonéheztetni, az ifjúságot a papi pályától elriasztani, hogy aztán a nyáj pásztor nélkül maradván, a farkasok annál könnyebben pusztíthassanak benne.

Ime T. P. egy kis darab tükör, amelyben hazánk vallási viszonyainak jövő képét mindenki láthatja, aki látni akar. Mert hogy a szabadelvűség az egész világon egyforma, egy vezényszóra hallgat, azt mutatja Olaszország, Németország, Belgium és minden más ország példája, ahol a szabadelvűség uralomra vergődött. De Németország és Belgium példája ma már azt is mutatja, hogy ha az egy időre elaltatott vagy elnyomott katholikusság fölébred és megmozdul, még ha kisebbségben nem is, mint a Németországban, könnyen lerázhathatja azokat a békókat, amelyeket a szabadelvű hódítók vertek reája.

Vagy talán ami magyar szabadelvű polgártársaink szelidebbek, okosabbak? Igen, azt hitték sokan mind- eddig; e hiszemben tolták a szabadelvűség szekerét még papjaink, püspökeink is. Nem hitték azoknak, akik mindazt megjósolták, ami ma már szemmel láthatólag előttünk áll. Az imént életbe lépett valláspolitikai törvények felnyithatták mindenki szemét.

A polgári házasság, polgári anyakönyv áldásait némileg ismerik már önök vagy tapasztalásból, vagy *hallomásból*, vagy a kath. hírlapokból, a szabadelvű lapok nem közölnek ilyesmit; és aki ismeri, rövid pár hónap alatt meggyőződhetett arról, hogy azok úgy, amint vannak, nem maradhatnak. Ezt már körülbelül azok is bevallják magokban, akik azoknak végrehajtására vállalkoztak, azért azokról nem akarok beszélni. De szólnom kell röviden arról a törvényről, amelyet a *felekezettől* hoztak atyáink. — *A felekezettől* alatt eddig azt értették, hogy a polgári életben nem kell azt nézni, ki minő templomba jár, ki miképpen imádja Istenét, csak becsületes ember legyen. De ma már a felekezettől szóló törvény értelmében, azt sem szabad néznie, hisz-e valaki Istenben. Ama törvény nem a felekezeti vallás szabadság, hanem a vallástalan- ság szabadságának törvénye, ami azt jelenti, hogy nálunk az istentagadók felekezete is a bevett vallásfelekezetek közé tartozik.

Hát nem arra az utra visz minket ami drága törvényhozásunk, amely egyenesen a pogányságra vezet? — Nem, nem pogányságra! mert hisz akiket mi pogányoknak nevezünk, azok is hisznek és hittek valamiféle Istenben, sőt néha sok Istenben is hittek. Ami törvényhozóink egyenesen a vadságra a baromiségra visznek, ahol sem Isten, sem lélek, sem lelkiismeret, sem erény, sem bűn, sem a jónak megjutalmazása, sem a rossznak megbüntetése nincsen. — Ha tehát valaki nem akar becsületes ember lenni, ha valakinek a becsületesség akadályul szolgál világi boldogulásában: az bátran csalhat, zsarolhat, lophat, rabolhat, gyilkolhat; csak arra vigyázzon, hogy a bűnleket jól elpalástolja, vagy megsemmisítse, hogy a rend- vagy csendőrségnek gyanuját magára ne vonja; és ha ez sikerül, akkor lehet tisztelt, becsült, előkelő férfiú hivatalos ember; lehet törvényhozó, sőt kormányzó is, és mint ilyen *vissze- élhet* hatalmával; *meghamisíthatja* a választók névsorát; *meghamisíthatja* a választási jegyzőkönyveket; *megfoszthatja* a választókat egyetlen egy polgári joguktól, a választástól; és *szavazathat* halottakat, Amerikába szököttéket, az utcán elfogott és felfogatott csavargókat, akiknek választó joguk soha sem volt; *megvesztegetheti* a gyenge szavazó polgárokat, itathatja, etetheti, vagy megveheti pénzen, mint egy kis pecsenye-malacot; mert

már egy borju árát ritka szavazatért adnak. *És aztán*, aki így bejut a törvényhozás szentélyébe, eladhatja magát nagyobb összeg pénzen, mint a francia törvényhozók közül száznál többen eladták magukat a Panamataársaságnak. — Hát nem gyönyörű gyümölcsei ezek a szabadelvűségnek?

De itt azt kérdezheti valaki, ha már a vallástalan- ság, az istentagadás szabadságát törvénybe iktatták: mi szükség volt akkor a zsidó vallást külön bevett vallássá tenni, holott minden eddigi vallást kivetettek? Hát bizony ez nagy kérdés, és sokat lehetne erről beszélni, de én csak röviden akarok ezzel is végezni, hogy még egy fontos pontra áttérhessek, ami szintén a néppárt tervében áll.

Hogy a zsidóvallást a keresztény vallással egy rangra emelték, annak rövid megfjtése e mondatban rejlik: *Geld regirt die Welt.* — *A pénz uralkodik a világon.* Minthogy pedig a pénz zsidó polgártársainknál van, tehát zsidó uralkodik a világon; közbetevőleg itt megjegyzést kell tennem. Hogy oly hitvány eszköz uralkodhassék, ahhoz nagy mértékben megromlott, megvesztegetett erkölcsű népek kellenek. Az erkölcsök megvesztegetését pedig elvégzi a szabadelvű hírlapírás, amelynek sűrű Bakonyja tele van zsidó-lovagokkal, akik még azelőtt 30 évvel tollal csak kereskedtek, de népámitó újságokat, néprontó könyveket nem igen írogattak, legfőbb azzal is csak kereskedtek. Azt a zsidó erkölcsű mondást tehát, úgy kell kiigazítani: *Penz uralkodik a romlott világon.* A romlatlan, szilárd erkölcsű emberen nem uralkodik, mert az nem eladó és nem megvásárolható! Aki uralkodik, az parancsolhat is, és aki parancsoló pénzére szorul, annak akarva, nemakarva engedelmeskednie kell. Így lett a zsidó vallás egyenlő rangúvá nálunk! A keresztény vallással! Az igazi zsidóknak eszköz ágába se jött volna ily vakon e követelés; de hát éppen úgy vannak szabadelvű zsidók, mint vannak szabadelvű keresztények. Azok nem hisznek Jehovában; ezek nem hisznek Istenben, nem hisznek Jézus Krisztusban. E hitelenség jelszava ez: *Gazold el a gyalázatot!* Tudják-e önök, ki az a gyalázatos? A kereszténység! Vagy mivel a kereszténységet el nem tiporhatják, meggázolják a keresztrefeszített Krisztust! és tudják önök, mit tesz az, hogy a zsidó-vallás egyenlő rangú a keresztény vallással. Az azt teszi, hogy az a jeruzsálemi tömeg, amely Jézus Krisztust ma hozannával fogadja, holnap megkö- tözi, megpökdösi, megfeszíti, helyesen, igazságosan cselekedett. Hogy azok a szegek, amelyekkel Krisztus szent kezeit, lábait általuggattak éppen olyan méltó büntetésül szolgáltak Krisztusra, mint arra a két latorra nézve, akiknek szomszédságával az Isten fiát meggyalázták. Ez égbe kiáltó kegyetlenséget követték el azok, akik Krisztus vallását a rabinusok vallásával egyenlő rangra alacsonyították.

És most térjünk át néhány pillanatra egy más tárgyra amely a vallással szoros összeköttetésben áll. E tárgy a keresztény iskola, amely a Néppárt tervrajzában előkelő helyet foglal el; és méltán, mert amint napjainkban felkapták: *Akié az iskola, azé a jövő.* Kié volt eddig az iskola? Azé, akinek Krisztus megparancsolta: *Menj-tek a egész világra, tanítsatok minden nemzeteket!* És ki volt az, aki e krisztusi parancsot már-már kétezer éve szakadatlanul követi? Az egy közönséges, keresztény anyaszentegyház, a melynek előtte a szegények számára nem volt iskola. A népoktatás tehát nem a szabadelvűek találmánya, hanem a

Krisztus egyházáé. Az iskola e kétezer éven át az egyházé volt — mondhatni — napjainkig, mert mind a róm. kath. egyház, mind a belőle kisarjadzott felekezetek az iskolát a vallás-erkölcsi nevelés főfő tényezőjének s leghathatósabb eszközének tekintették.

Az iskola-alapítók és föntartók, akár fejedelmek, akár fő- vagy alsóbbrendű papok, akár buzgó vallásos világiak voltak, mindazoknak szándéka oda irányult, hogy a tőlök alapított iskolák saját egyházuk vagy felekezetük szolgálatában álljanak. Innen van, hogy hazánkban egész az 1867. évig semmiféle más iskola nem volt, mint felekezeti! Felekezeten, állami vagy felekezeten községi iskolának se hire, se hamva sehol. És most előáll egy vármegeye és telelárma a többi vármegeyét, hogy az iskolákat mind államiakká kell tenni. Bizony-bizony könnyű módja az iskola-alapításnak; épen olyan, mint mikor az 1848-iki lázas országgyűlés a Pázmány primástól és utódaitól alapított budapesti, előbb nagyszombati katolikus egyetemet nagylelkűen államinak nyilvánította, amelyhez ma már a katolikusoknak nemcsak semmi joga nincs, hanem olyan tanárnak, aki magát katolikusnak meri vallani és katolikus szellemben akar tanítani, még helye sincsen! Azt mondják a szabadelvű bölcsek férfiak, hogy a tudománynak nincs vallása, vagyis, hogy a tudományt minden vallási iz nélkül kell feltálatni, én pedig azt mondom, hogy a tudomány Isten nélkül, vallás nélkül olyan, mint az étel só nélkül; azt mondom, és velem együtt sok millió hívő azt tartja, hogy amely tudomány nem Istennel kezdődik és nem Istennel végződik, az az ördög tudománya, amely mindössze a tagadásban áll. Ez ördögi tudományt pompásan eseteli Madách „Az ember tragédiájá”-ban. Azonban annyira még az ördög sem vetemedett, hogy az Isten létét tagadta volna, mint sok mai tudós még a volt katolikus egyetemen is. Az ördög csak azt akarta elhíttetni Ádámmal, hogy ő is van oly hatalmas, mint az Isten.

A mi tudós tanáraink a katolikus eredetű egyetemen, a kormány felügyelete alatt álló katolikus közepetánodákban, tanítóink és tanító hölgyeink az állami felekezeten elemi és mindenfoku iskolában, — tisztelet a kivételeknek — merészebbek Madách ördögénél, Lucifernél is, mert magát az Istent is tagadják. Számos szomorú példával igazolhatnám ez állításomat. De minek? Hogy a nevezett urak és hölgyek vallástalanok, semmiféle vallással nem törődnek, nem szükséges nekem bizonyítanom, figyelje meg őket bárki, akinek alkalma van hasonló felvilágosult iskolák személyzetét szemmel tartani.

Hogy ez istentelen irány általánossá legyen, ahhoz nem kell több, mint minden honi iskolánknak államivá nyilvánítása, mint Franciaországban; akkor aztán Madách Lucifere szégyenkezve vonulhat nyugalomba, majd elvégzik helyette az embernek az Istentől való elszakítását a felekezeten állam hitetlen tanítói.

Igaz, hogy a kormány csak e napokban nyilatkozott, hogy nincs szándékában az iskolák államosítása, de ez csak annyit ér, mint mikor az óriás kigyó egy tulkot elnyel; míg azt meg nem emészti, addig nincs szándékában másik tulkot elnyelni. A szabadelvű kormány is most az egyházipolitikai törvényekkel nagyot nyelt; míg azt meg nem emészti, addig nincs szándékában újabb zsákmányt ragadni. De meg olyan párt-kormány, amely minden áron a hatalmon akar maradni, lehet-e ura adott szavának? Ki bizhatik azokban, akik oly életbe és zsebbe vágó törvényeket, mint az imént életbe lépett egyházipolitikai törvények, mátol holnapra

önkéntelenül az ország megkérdése nélkül, sőt száz meg százezer választó polgár tiltakozása dacára megszavaztak és megszavaztattak?

Nem T. P. e parlamenti önkény-uralomnak, amely minden önkény-uralomnál kiállhatatlanabb, véget kell vetni; és a még nagyobb önkény-uralomnak elejét kell venni?

De hát ki vethet véget amannak? Ki veheti elejét emennek?

Most már — fájdalom — minthogy sem a főrendi ház hathatós ellenállása, sem a királyi szentesítés megvonása nem remélhető: egyes-egyedül a választó polgárok tiltó szava van hivatva a parlamenti önkénynek, zsarnokságnak megszüntetésére, a keresztény iskola, a keresztény vallás, a keresztény társadalom megmentésére.

E célra alakult a Néppárt, amelynek vezéreit, hogy nem az uralomvágy hevíti, lelkesíti, eléggé mutatja az, hogy 28 éven át nemcsak türték a szabadelvű gazdálkodást, amelyet ő felsége is már régen schlampete wirtschaftnak, garázda gazdálkodásnak nevezett, abban a reményben, hogy majd megjavul, még támogatták is! Nem T. P. a szabadelvűségben nincs megállapodás, csak fokozat van: szabad, szabadabb, legszabadabb, legeslegsabadabb elvűség! vagyis felekezeten vallástalan, lelketlen lelkiismeretlen, istentelen! A *szabadelvűség* mindaddig, míg szőr esuhát nem ölt, míg hamut nem hint fejére, mindaddig *megbizhatatlan, jövithatatlant, azt csak a kényszerűség teheti ártalmatlanná.*

Ezt a kényszerűsönyt egyedül a nép, a szavazó nép vetheti nyakába a most már dühöngeni kezdő szabadelvűségnek, ha a Néppárt zászlója alá sorakozva mint egy szál ember dörgik az erőszakosságot sem szégyenlő szabadelvűeknek: Ne tovább! Éljen a Néppárt!

TÁRCA

Édes kívánságok!

(Helyzetdal a protestáns pásztorok 400,000 frt. subvenciójára.)

Édes kívánságok, hol voltatok eddig?

Mikor minden kutya csak értetek vedlik!

Mért nem kopogtatok, mért nem zörgettetek?

Mikor Tisza Kálmán él-hal tiértetek!

Ha rávitt a jégre, szegény protestánsok,

Egy-két bukfencezés nem lesz érte tán sok?

Hányjatos bukfencet és cigány kereket,

Mig a röhögéstől az ország megreked.

Ingyenbe ugy se megy, mert a rókatáncért

Nyakatokba dobták rég az arany páncélt:

A „fölvilágosult”, „igaz honfi” nevet,

A min sok „obscurus” kacag, röhög, nevet.

*Ti hoztátok meg a liberális aerát,
Most, ki nem „obscurus,” pogányságra tér át,
Tündér fényben usznak Dánosok és Gesztek
Ti pedig e fénynél „hiztok” s „melegeszték.”*

*Szegény papjaitok (habár úgy kell nekik,
„Üritik a kelyhet,” még pedig fenéki)
Egész torkatátva átkozzák a stólát,
Mikor a ház körül „meglátnak egy gölyöt.”*

*Hát meg a sok jámbor, égbeszálló lélek,
Hogyha hosszú utját szinte így tenné meg?!
Szónokolás nélkül! — — pedig már közeleg,
Hogy így lesz a divat; nem csálnak a jelek!*

*Aztán lámentáltok: se csöppen, se esurran,
Pénnélkül születnek s úgy halnak az Urban.
Se a bölcső nem hoz, se a fejfa néktek,
A mit zsebre rakni eddig se volt vétek.*

*Lépre mentetek ti a vén Geszti Khánnak,
Kinek gondolati rosszban sántikálnak,
Igaz, hogy suttyomban aranyhegyet ígért
A sok honfoglaló s honmentő Icigért.*

*„Katholikus vagyon,” ez volt az aranyhegy,
Azt gondoltátok, hogy rögtön prédára megy,
Persze az új erkölcs alfája a rablás.
— Gödörbe eshetik, ki másnak vermet ás!*

*Édes kívánságok! hol voltatok eddig?
Mikor minden kutya csak értetek vedlik!
Hadd lapuljon kissé minden bugyelláris!
Hiszen e kívánság szent, mert liberális!!!*

Cybebe.

A rétháti pap meg a bérese.

A rétháti öreg plebános egy szép nyári estén gyümölcsös kertjében üldögélve breviáriumát imádkozta.

Egy vén, mohos körtefa alatt ült a lócán, s olyan jól érezte magát; mert hát rekkenő hőség után kétszeresen kellemes egy hűvös esti szellő, meg aztán az imádságának is már vége felé járt. Csak a vesperás és a completorium volt még hátra.

A plebános ur szolgája éppen akkor hajtotta arra teheneit itatni, s ezek kíváncsian kacintgattak a kerítésen át a gyümölcsösben ájtatoskodó gazdájokra, de még inkább a fák alatt zöldelő füre. Szinte folyt a nyálok, olyan jól esett volna nekik egy pár jóízű harapás vacsorára.

És ez egyszer nem hiába!

Dacára ugyanis a múlt vasárnapi predikációnak az Isten hetedik parancsolatáról, valami rossz gyerekek a megelőző éjjel kitörtek egy pár lécet a kerítésből és

megkóstolták, hogy ízlenek a plebános ur szentiványi almái meg buzáskörtéi. A rés még nem volt becsinálva.

Ezt észrevette a pirók tehén és azt gondolván, hogy ahol mások befértek ott ő is befér, ropp! ott ben volt a kertben. Ripp ropp hangzik ismét s a szőke meg a bársony követtek az öreg tehén példáját, nemkülönben a két borju.

Oh de csak hallottatok volna, milyen szitkokra fakadt erre a béres! nem hiába a bakonyi kanászok véreből származott.

Összehordott ördögöt, poklot, mindenféle villogós tüzes menyköveket, sőt még az égnek minden szentjeit és magát a szentháromság egy Istent is, hogy csak segítsenek öneki az átkozott teheneket a gyümölcsösből kihajtani. Esküdött égre, földre, lelkére, mint a jégeső, hogy valamennyit agyonveri a vén piróktól kezdve az utolsó ártatlan borjuig: szóval . . . káromkodott úgy, hogy a jámborlelkű plebánosnak minden hajszála az égnek állt és meg nem állhatta, hogy fölkelve a lócáról a kerítéshez ne menjen és a mosdatlan száju bérest megérdemelt dorgatoriumban ne részesítse.

„Ugyan te Miska minek káromkodol oly förtelmesen! Hát hiába beszélek én neked már ennyit?! Csak falra hányom a borsót!?”

„Ej mit én nekem — duzzogá Miska — hát, hogy ne káromkodjék az ember mikor azok a . . . ette tehének. . .

„No már megint kezded” — vága közbe a plebános. — „Hát nem lehetne azokat szép szóval, szelíden kihajtani? Muszáj éppen mindig káromkodni? mi?”

Miska erre gunyos mosolyra fakadt és mondá:

„Hát csak próbálja meg plebános ur, szép szóval, szelíden, majd meglátom mire megy velök.”

Most már a plebános uron volt a sor, hogy szavának álljon.

Letette tehát imádságos könyvét a padra, balkezeivel fölfogta reverendáját, jobbájában pedig kis tonzursapkáját tartva lábujhegyen gázolt a harmatos fűben a möhön legelő barmok felé s következő szép szavakkal igyekezett szívökre hatni és őket távozásra bírni:

„Ugyan kedves barmocskáim, menjete ki a gyümölcsösömből és takarodjatok a vállura! Ugyis minden fű a tietek lesz, csak hogy nem kell ám mindent egyszerre megenni. Tol apirók tola, legyen neked több eszed, te vagy a legidősebbik, járj elő jó példával.”

De a pirók bizony csak úgy félvállról sandított reverendájára, mintha a predikáció nem is neki szólna, s a plebános urnak be kellett látnia, hogy a pirókon nem fog a szép szó, elkezdett tehát a szökének lelkére beszélni:

„Eredj szőke, eredj, te mindig a legokosabb és engedelmesebb voltál valamennyi között, legyen neked most is legtöbb eszed, eredj a vállura, mert majd megszomjazol. Amde a szőke is jobbnak találta a fűvet, mint a vizet s csak megakart maradni őseink régi szokása mellett, mely szerint előbb enni kell s csak aztán inni. Ennélfogva fület se billentette a plebános ur jó tanácsára és olyan nyugodtan legelt tovább, mintha uri gazdáját soha nem is ismerte volna.

„Ez már mégis furcsa dolog, — gondolá magában a jó plebános ur, — hogy e buta állat mindan ostoba légy után csap a farkával az én beszédemre meg a fület sem billenti. No majd a bársony talán több illetet tud, megpróbálom avval.”

Mikor azonban a bársony felé közeledett, az egyszerűen areul legyintette bozontos farkával, jeléül an-

nak, hogy semmi kedve sincs a plebános urral szóba állani.

A két borjú pedig oly kecsesen ugrándozta körül jámbor lelkü gazdáját, mintha csak azt akarták volna mondani:

„Játszunk cicést az zöld füben plebános ur!”

A plebános urnak azonban arra nem volt kedve, hanem bosszuságát lehetőleg palástolva, visszatért béréséhez.

És a Miska?

A kerítésnek támaszkodva, a hasát fogta úgy nevetett.

„Láss, lássa plebános ur, mit ére buta marhánál a szép szó. Hiába van itt minden, míg az ember a mennydörgős istennylával nem kezd.”

A plebános ur le volt főzve.

„Igazad is van Miska” — mondá. — „Nem bánom hát lármázz, neszezz rájok, ha egyszer olyan buták ezek a barmok, hogy a szép szó nem fog rajtok. De meg ne verd őket, mert akkor nem éred meg nálam a Szent Mihály-napot! Egyet azonban most sem értek. Azt t. i. hogy miért kell neked épenséggel az Istent meg a szenteket szidnod. Mert attól bizonyára nem függ, hogy te mit kiabálsz, s én azt hiszem, hogy ha más szavakkal csapsz lármát, éppen úgy célt érsz vele, mint ha káromkodol. Hiszen a tehenek nem értik meg ha jót, ha rosszat mondasz nekik. Nem mondhatnád például a „szentsége” helyett a „zöltségét”, „teremtése” helyett a „kerengését.”

Ebben meg a plebános urnak volt igaza.

Hozzá is láttak legott mindaketten és jóízű nevetés közben találtak ki egész egy litániát értelmetlen de ártatlan szitkokból. Miska aztán mindjárt meg is próbálta, hogy sikerül-e ezekkel a barmokat kihajtani.

És pompásan sikerült.

IV. u.

A „Magyar Néplap” háromszor.

Rendkívüli érdeklődéssel kísérik háromszor megjelenő lapunkat. Sokan, kik először csak egyszeri megjelenéssel kívánták, sietve rendelik utána a háromszori kiadást. Nem egy helyről meglepéssel írják, hogy teljesen nélkülözhetik a napilapot, amely kijelentésnek rendkívül örülünk. Hisz éppen az volt a célunk, hogy a drága napilapot nélkülözhetővé tegyük. Igyekeztünk változatos tartalommal megjelentetni lapunkat. Kiterjeszkedtünk a legapróbb rovatokig, hogy olvasóink igényeit kielégíthessük.

A vasárnapi és szerdai lapunk tartalma főbb vonásaiban ez volt:

Vasárnapi (14-ik) szám. Vezércikk: Az arány. (Szerződésünk Ausztriával.) — Politikai hírek: A bírósági fegyelmi törvény reformja. A trónöröklés rendje. Változás a költségvetési tárgyalások sorrendjében. A zichfalvi választás. — Országgyűlés. — Tárcá: Krónika (vérsben). A földgolyóbis figurái. I. Angolosan. Irta gelsei Biró Zoltán. — Hírek. (35 hir). — Mi ujság a nagyvilágban? — Hitélet. — Levelezés. — Rikiki országból. — Könyvespolc. — Színház és művészet. — Közgazdaság. — Gyanus őrlési forgalom. — Piac.

A szerdai (15-ik) szám. Vezércikk: Uj törvényjavaslat. — Politikai hírek: A szövetségi törvényjavaslat. Festetics lemondása. A belügyminiszteri költségvetés. Az árvédelmi készütség. A kiegyezési tárgyalások. Az állami számvevőszék. — Országgyűlés. — Irányelvek (irta E. J.) Egy vértanu s annak olvasója. (Németből: Csizmázia Ferenc.) A szocializmus (irta Udvari Gyula). — Tárcá: Ki nemesebb (vers Maróthi Jánostól.) A földgolyóbis figurái. II. Spanyol világ. Irta: gelsei Biró Zoltán. — Hírek (45 hir). — Mi ujság a nagyvilágban? — Levelezés (Két veder borért koszorusan). — Könyvespolc. — Rikiki országból. — Humor. — Színház és művészet. — Közgazdaság. — Piac.

Állk a háromszori „Magyar Néplap”-ra fizetnek elő, azok teljesen megkapják az eddig megjelent számokat mind.

A pécsi püspök helyettese. A Dulánszky Nándor halálával megüresedett püspöki szék végleges betöltése iránt még nem határoztak. A főpásztori kinevezés egy esztendőn belül aligha történik meg és addig egy püspöki helynök fogja a teendőket vezetni s a püspökség vagyonára felügyelni. Ez a helynök Trol kanonok s nagyprépost lesz, aki a hercegprimás döntése következtében nyerte meg az állást. A káptalan ugyanis a napokban összeült helyettesválasztásra és a választáson Trol Ferenc nagyprépost és Walter Antal volt püspöki vikárius egyenlő szavazatot kaptak. A választás ügyében aztán a hercegprimás döntött, még pedig Trol javára, mert ő a legidősebb kanonok és nagyprépost. A pécsi püspökség ügyeit tehát az új püspök kinevezéséig Trol kanonok fogja vezetni.

A belga királyi pár viszálja. Az utóbbi időkben hivatalos és felhivatalos jelentésekben közlik a világgal, hogy Mária Henrietta királyné, József nádor leánya beteg. A beavatott körök azonban jól tudják, hogy a már 60 éves királyné teljesen egészséges s hogy ama betegségi hírek csupán elfödésére szolgálnak a király és királyné között történt szakadásnak, amely csak a királyné szigorú válaszó érzülete miatt nem vezetett való pörre s mert a királyné ki akarja kerülni a válópör botránnyait. A családi vizsály II. Lipót király tavalyi párisi útjával van összefüggésben. II. Lipót ugyanis Párisban nem csupán diplomáciai látogatásokat fogadott, hanem fogadta Cleo de Merode hires táncosnő és Emilienne d'Alencon ugynevezett művésznő látogatásait is, s megfordult a kulliszák mögött is, ahol politikát nem igen szoktak tárgyalni. A királyné mindezt meghallván, nagyon felháborodott s Spaa tengeri fürdőből decemberben is csak azazal a kikötéssel költözött be a laekeni kastélyba, ha a királytól teljesen elkülönítve élhet. És így is él. A királyné a királyt párisi útja óta nem látta, megszakította vele teljesen az érintkezést úgy annyira, hogy Henriette királyi hercegnőnek február 12-én tartandó esküvőjén sem fog részt venni. — Megjegyzendő, hogy Lipót király most 60 esztendő.

Hock János böjti prédikációi. Hock János országos képviselő a kiváló egyházi szónok most a böjti alkalomával hat prédikációt fog mondani a budavári Mátyás-templomban. Az első prédikáció február 19-én lesz.

Néppárti hirlapirodalom. Mint már jeleztük, a „Magyar Néplap” nemsokára, március hó elejétől németül is megjelenik. Ezzel ezek forró óhaját teljesítjük, mert ezek sürgették hozzám intézett leveleikben a németnyelvű néppárti néplap megindítását. Tehát nemsokára megindul. Ep oly alakban és terjedelemben fog megjelenni, mint a „Magyar Néplap”. Előfizetési ára egy esztendőre 2 frt lesz. A jelen évben azonban márciustól ujévig 1 frt 80 krajcárba kerül. Tisztelettel kérjük

lapunk barátait; legyenek szivesek németajku ismerőseik között ez új lap érdekében lelkes mozgalmat indítani és minél több megrendelést gyűjteni. Megrendelések már most is eszközölhetők a „Magyar Néplap” szerkesztőségében. Legtanácsosabb 1 frt 80 krt utalványozni s akkor ujesztendeig járni fog a lap. — Ezzel kapcsolatban megemlítjük, hogy március 1-én Szegeden, „Szeged és Vidéke” címmel becsületes keresztény ujság fog megindulni, ellensúlyozására az ottani két zsidó lapnak. Fölhívjuk a szegedieket, hogy mindent tegyenek meg e lap támogatására, mert az már mégis csak szegény, hogy zsidó lapjaik vannak csak. Legalább ezután legyen másként.

Megtámadott plebános. furcsa helyzetbe jutott néhány nappal ezelőtt Kudora János Visk községbeli plebános a kántorával együtt. A plebános és a kántor a szomszéd községbe temetni voltak s midőn szánon hazatértek, utközben farkasok támadták meg őket. A helyzet már-már kezdett válságossá válni, midőn a szánal egy esomó ember jött szembe. A farkasok megriadtak és futásnak eredtek. Csak egy, amelyik bizonyára a legéhesebb volt, marad ennek dacára is a szán nyomában, de később, midőn a szán folyton közelebb jutott a vele szembe jövő emberekkel, megugrott az is. A kántor a kiállott izgalmak következtében súlyosan megbetegedett.

Megőrült képtár-igazgató. A főváros napi krónikája ezen a héten ismét egy feltűnést keltő hírrel szaporodott. Pulszky Károly, az országos képtár igazgatója e hó 4-én a lipótmezei tébolydába került, miután az orrvoszakértők agylágyulás tüneteit vették rajta észre és örültek nyilvánították. Csodálatos, hogy e hírrel kapcsolatban, egyidejűleg az orsz. képtár belső, kényes ügyei is nyilvánosságra kerültek és szó van holmi 430 ezer forintról, mely összeg hova fordítása felől Pulszky nem tud fölvilágosítással szolgálni. Úgy látszik hogy az ügy illetén való fordulatát a liberális agyafurt politika teremtette meg, hogy megmentsen a gyaláztól egy a kormányhoz közel álló férfit. Legközelebb ez a kényes eset a képviselőházban szóba fog jönni s tán lesz alkalmunk bepillantani a dolog veléjébe.

Megfagyasztott asszony. Kovács Antal jómodu szabadkai polgár háromszor lépett házasságra és így tapasztalatból, nagyon vigyázott feleségére. Őrizte is Teréz asszonyt; de az csak azért is szeretőt tartott magának: a fiatal Varga Ferit. Egyszer azonban férjürem kileste a feleségét, rajtakapta a hűtlenségen és e miatt azután rettenetes módon állott rajta boszút. Az ágyhoz kötözte a gyenge kis asszonykát és addig öntözte jég-hideg vízzel, míg eszméletét veszítette. Teréz asszony most halálos beteg.

Leharapott orr. Mohácsi György bekéscsabai lakos Farkas Istvánnának szerelmet ígért és esküvel fogadta, hogy hű lesz hozzá haláláig. De a legény elfeledte az esküjét és más leánnyal lépett frigyre. A hűtlenül elhagyott leány boszút forralt és meg is fenyegette a hűtlent néhányszor. Egyszer, amikor közelébe férközhett, volt imádójának hirtelen elhatározással leharapta az orrát. Hónapokig tartott, míg a seb behegedt, de a megcsontított legény Farkas Istvánnét pörbe fogta. A bíróság Farkas Istvánnét felmentette, mert megállapította, hogy Mohácsi ezelőtt pisze volt és testi épségében aligha szenvedett ezáltal.

Pénzhamisító díjnok. A budapesti rendőrség letartóztatta Tanács Etel varróleányt, aki bevásárlásainál mindig hamis ezüstforintosokkal fizetett. Éppen akkor tartóztatták le, amikor egy gesztenyés kofánál akart egy ilyen hamis pénzen tulajni. Kihallgatásakor azt mondta,

hogy a pénzt Darócy Károly díjnoktól kapta, akivel közös háztartásban él. Ennek a vallomásnak az alapján letartóztatták a díjnokot is, aki beismerte, hogy három hónap óta, amióta foglalkozás nélkül van, hamis pénzt gyártott. Rendszerint 1886. és 1888-as évszámú ezüstforintosokról csinált gipszlenyomatot s azután ónból formába öntötte. A rendőrség házkutatást tartott lakásán és ekkor a konyhának egyik elrejtett helyén gipszlenyomatokat és ónrudakat talált. Darócyt és kedvesét most a rendőrség vizsgálati fogságában tartja.

A korona diszhintaja. Lichtenstein herceg főlovászmester elkészítette annak a két hatlovas diszhintónak a rajzát, melyen június 5-ikén a koronát és a koronázási jelvényeket a Mátyás-templomba s ismét június 8-ikán az országgyűlés palotájába viszik. Az egyik hatlovas hintóban lesz a korona és a koronázási jelvények, a másikkban pedig Szlávy József és Radvánszky Béla báró koronaőrök ülnek. A hintók rendkívül díszesek lesznek.

Zichy Jenő gr. második utja. Zichy Jenő gróf a mult nyáron utazást tett a Kaukázusba, hogy kikutassa a magyar nép rokon törzseit. A gróf a télen ismét elindult, hogy kiegészítse előbbi utja eredményét. Január 3-án érkezett meg Jekaterinodárba. Innen a gruzok hadászati útján Maikop, Naltsik, Tiflis és Nuka felé utazott. Ezt a második utját a gróf azért tette, hogy néprajzi gyűjteményét újabb adatokkal kiegészítse s ezeket a milleniumon egy külön pavillonban kiállíthassa. Különösen az udok nyelvére fordítja figyelmét, mert az egyik kaukázusi nyelvhez sem hasonló s a német tudósok szerint a magyarokra nézve annak tanulmányozása felette fontos. Zichy Jenő gróf körülbelül márciusban tér vissza Magyarországra s keleti gyűjteménye egyike lesz a milleniumi kiállítás legerdekesebb látnivalóinak.

Egy örült öngyilkossága. Kiss György kaposvári vagyonos polgár borzalmas módon vetett véget életének. Kiss, kit elmebaja miatt a kaposvári közkórházban ápoltak, dühöngése közben kitörte az ablakokat és az üvegeserepekkel elvagdalta az ereit s mire észrevették már elvérzett. Jelentékeny vagyonát, miután egyedül álló, özvegy ember volt, még egészséges korában végrendeletileg jótékonycélokra hagyományozta.

Felolvasó püspök. Szegedről írják, hogy Ivankovics János, miniszteri tanácsos, címzetes püspök, vasárnap felolvasást tartott a szegedi ifjuság egyesületében a szocializmus ellen. Az iparosok szivből ünnepezték a népszerű főpapot, ki az egyesület elnöke.

A zsidó orgazda álma. Az aradi adóhivatalnál Bács Nándor adótárnok és Király Géza jóságigazgatósági számvizsgáló Scheinberger Mór aradi zsidó kávészákhuzdítására körülbelül százezer forintot sikkasztott el a jó magyar nép keserves adófilléreiből s ebből a százezer forintból több mint hatvanezer forint a zsidó orgazda kezeibe került. A jó madarakat az aradi rendőrség pár hó előtt letartóztatta és Bács Nándor meg Király Géza beismerő vallomást tettek, a zsidó orgazda azonban a legnagyobb megátalkodottsággal tagad mindent, még azt is, hogy Bácsot és Királyt, akikkel tiz esztendőn át együtt dorbezolt, valaha ösmerte volna. Végre is az aradi ügyészség börtönében elárulta magát. Tegnapelőtt súlyosan megbetegedett s lázas álmában folytonosan „elásott kincsekről” beszélt s még a helyét is megnevezte, a hol az elásott kincsek vannak. A börtönőr jelentést tett az álomról Paguba Vazul vizsgálóbírónak, aki most ezen a nyomon vezet vizsgálatot s valószínű már most is, hogy az orgazda saját vallomása alapján hurokra kerül.

Egy bosnyák hősasszony. Szerajevóból távirják, hogy Poticeljben meghalt Bibija Petronja nevű bosnyák nő, ki a tartomány legújabb történetében nagy szerepet játszott. Bibija Petronja 1874—1878-ig férjével együtt szervezte a felkelést Boszniában és a török kormány nagy díjat tűzött ki a fejére. Két évnél tovább élt az erdőkben legnagyobb nélkülözések között. Negyvenhat évet élt. Temetése óriási részvét mellett ment végbe.

Öngyilkos főigazgató. A múlt hó 14-én volt egy éve, hogy Némethi János hivatalosolga, ki az Emke debreceni fiókjának pénzbeszedője volt, öngyilkossá lett, mert a behajtott pénzekkel nem tudott elszámolni. Hátrahagyott levelében Békésy Gyula királyi tanácsos, tankerületi főigazgatót súlyos vádakkal illette. A debreceni kir. törvényszék az okmányokkal igazolt állítás folyfán meg is indította a főigazgató ellen a sikkasztásban való bűnrészességért a vizsgálatot. Ez ügyben szombatn döntött a debreceni kir. törvényszék s a főigazgatót a vád alól felmentette. Békésy Gyula azonban febr. 3-án a végzés vétele után öngyilkossá lett. A család titkolta az esetet s így az öngyilkosság híre csak a reggeli órákban terjedt el. A végzés indokolása, mely miatt a halálba ment, azt mondja: „Kétségtelen, hogy Békésy Gyula annyira eladósodott, nyomasztó anyagi helyzetben volt, a melylyel szemben éppen nincs kizárva, hogy saját bizalmas szolgájától is kölcsön kért.” Békésy egész délután borozgatott. Alkonytájt kézbesítették neki a végzést, melyben az ügynek a közoktatás-ügyminiszterhez való felterjesztése is határozottatott. A főigazgató bezárkózott pincéjébe s öt óraker mellbe lötte magát. Az ajtót felfeszítve vértocsában találták meg a szerencsétlent, ki még élt, sőt jajveszékkel felesége karján fel is tudott menni lakásába. Azonnal orvost hívtak, de a sebesült az óriási vérvesztéséért másfél óra alatt kiszivedett.

Egyházi szerek, templomi zászlók és lobogók stb. bevásárlására ajánljuk **GAVORA JÓZSEF** egyházi szerek műintézetét Budapest váci-utca 17.

Egyházi szerek, műhímzések, miseruhák, zászlók, kereszt-úti- és oltárképek, csillárok, fehérművek, kegytárgyak, képek és könyvek beszerzésére ajánljuk **Szűts** és **Társ**a, a bibornokérek és Magyarország hercegprímásának udvari szállítóit Budapesten. — Árjegyzőiket kívánatra bérmentve küldik.

MI UJSÁG A NAGYVILÁGBAN

Ausztria. A bécsi községi választásokat február hó 24-étől március hó 4-éig fogják megtartani. Az antiszemita Bécsben a legnagyobb tevékenységet fejtik ki, hogy a zsidók erőszakoskodását elnyomják és egész befolyásukat megtörjék. A bécsi antiszemita fáradozásait siker is koronázza, mert az alsó-ausztriai tartománygyűlés a legközelebbi jövőben tulnyomólag antiszemita-kból fog alakulni. Csak rajta bécsiek, törjétek meg a zsidók hatalmát és mi is legyünk azon, hogy saját édes hazánkban a bécsiek példájára ugyanezt megeseledjük.

Bulgária. Mégis megtörtént, amit nem vártunk. Ferdinánd, Bulgária katolikus fejedelme, fiát, Boris herceget, szent atyánk tilalma ellenére átkeresztelni en-

gedi. A liberális urak úgy látszik már mindenütt latba teszik egész befolyásukat, hogy a pápa és a vallás ellen minden tőlük telhetőt megtegyenek. Am lássa a fejedelem, hogy mennyi áldás fogja kíséni, hogy engedett a liberálisoknak. Ferdinand fejedelem feláldozta hitét, szt. vallását, hogy csak kedvére tegyen a liberálisoknak. Szt. atyánk Ferdinand fejedelem házasságába csak úgy adta beleegyezését, hogy a pármái herceg a maga s Ferdinand nevében becsületszavára kijelentette, hogy Ferdinand születendő gyermekét a katolikus vallásban fogja neveltetni. Hát hol a becsületszó? Ferdinand ezen tettelével zárdába üzi feleségét, elveszti családja szeretét. De beszéljenek a tények: Ferdinand fejedelem egy kiáltványt boesátott ki, melyben kijelenti, hogy Bulgária érdekében a legnagyobb áldozatot (?) is meghozza és fiát átkeresztelni engedi. Az átkeresztelés napjával február 14-ét tüzi ki. A fejedelem kiáltványát az ország lelkesedéssel fogadta. Feltűnt azonban, hogy a kiáltvány mit se tartalmaz, sem Oroszországról, sem arról, hogy ki lesz Boris herceg keresztapja. Boris herceg átterése valószínűleg összefügg Ferdinand fejedelem lemondásával és így Ferdinand előbb kapja meg büntetését, mint hitte volna.

Németország. Planek képviselő a legutóbbi német birodalmi gyűlésen a következőket mondotta a házasságra vonatkozólag: „A család- és házasságjoggal szemben támasztott kifogásokra megjegyzem, hogy annak erkölcsi és vallásos oldala nem tartozik a polgári törvénykönyv ítélőszéke elé, hanem csakis a jogi oldal, amely szerint az állam a házasságot érvényesnek tekinti. Természetes, hogy a jogi oldal megítélésénél az erkölcsi nem szabad hátrányt szenvednie.

Szerbia. Sándor, a szerbek ifju királya, mint hirlik, nőül veszi Helén hercegnőt, Montenegró fejedelmének, Nikitának leányát. Egy francia lap ebben a házasságban az orosz politikai befolyás megerősítését látja.

HITBUZGALMI ROVAT.

Mathai sz. János.

Február 8.

A 12. században született Franciaországban, Faukon városban.

Szülei előkelők, nemesek, gazdagok voltak. Édesanyja már születésekor a bold. Szűznek ajánlotta fel Jánost.

A bold. Szűz pártfogása alatt növekedett fel. Már mint gyermek is, kivált a társai között. Aixben tanult.

Imádság, szegényeken való könyörülés, a szegények istápolása korán kedves foglalkozása lön.

A zsebpénzt, amit édes atyjától kapott, a szegények között osztotta ki. Minden pénteken a kórházakban a szegény beteget ápolta.

Tanulmányai befejeztével visszatért a szülői házba. Édes atya engedélyével azután magányba vonult. A magányban egyszerű házikót épített és ott is maradt, hogy egyedül az Ur Istennek szolgáljon.

Barátai azonban e remeteségében felkeresték és szórakoztatták.

Elhagyta a magányt és édesatyja beleegyezésével Párisba ment a hittudományok tanulása s a papi pályára való előkészülés végett.

A hittudományokban annyira előhaladt, hogy a hittudori koszorút is elnyerte.

Pappá szenteltetett. A párisi püspök kápolnájában mondta első sz. miséjét. A püspök, az egyetemi igazgató, sz. Genovéa és sz. Viktor apátjai környezték.

E sz. miséje alatt látomása volt.

Angyalt látott, mellén kék-vörös kereszttel. Az angyal kezeit keresztben, két előtte levő, keresztény és pogány rab fejére tette.

János e látomás folytán azonnal elhatározta magát, hogy a foglyok kiváltására szerzetes rendet fog alapítani.

Mielőtt azonban elhatározása szerint cselekedett volna, előbb ismét a magányba vonult.

Meaux (Mó) vidékén jámbor remete élt, Valois sz. Bódog. Ehhez ment, hogy vele együtt Isten segítségét, imádkozva és böjtölve, ama nagy fontosságú terv keresztülvitelére kiesdje.

János sz. Bódoggal együtt a patak mellett beszélgetett, amidőn szarvast vettek észre, szarvai között vörös kék kereszttel. János erre elbeszélte első sz. miséjebeli látomását.

A jó Isten ezután álmukban meghagyta nekik, hogy a fogoly kiváltó rendet alapítsák meg.

Ez 1187-ben történt. János és Bódog ezután Rómába mentek, a pápához.

III. Inceze volt ekkor a pápa. A párisi püspök levélben már előre értesíté a pápát János és Bódog tervéről.

A pápa nagy szeretettel és előzékenységgel fogadta a két zarándokot. Saját palotájában szállásolta el őket. Majd összehívta a bibornokokat és velük az új szerzetes rend felől tanácskozott. Böjttel és imádsággal a jó Istenhez is fordult felvilágosító kegyelemért. Végre tudtul adta Jánosnak és Bódognak, hogy a szerzetes rendet nem ellenzi, sőt örvend a megalapításnak.

Az új szerzet számára szükséges szabályok kidolgozásával a párisi püspököt és sz. Viktor apátját bizta meg.

A szabályok elkészültek. III. Inceze az e szabályok alapján megalakul szerzetes rendet 1198-ban megerősíté.

A szerzetesek előljárójává sz. Jánost rendelte. Öltözetéül pedig fehér ruhát adott, mellen vörös-kék kereszttel.

A szerzetes rendet sz. Háromság rendének nevezte el. (Ordo S. Trinitatis.) A szerzetesek keresztbarátoknak, fogoly váltóknak, sz. Maturin tiszteletére épült templomtól, mint rendjük

templomától, maturinusoknak is neveztetnek.

János és Bódog Rómából visszatérvén, a királynál tisztelegtek. A király is leereszkedőleg fogadta őket.

Chatillon ura, a kolostor felépítésére helyet adott nekik. A kolostor felépült. Sokan siettek e kolostorba s az új szerzetbe. Más kolostort is kellett építeniök. Ezt a Cervifroid, hideg szarvas forrásnál építették föl.

A szerzetesek nagy buzgósággal nemcsak a keresztény foglyokat váltották ki, hanem a katonákat is oktatták és a betegeket is gondozták.

1201-ben jelent meg Marokkóban, Afrikának a Földközi tenger mellett, Spanyolország átellenében levő részén, a két első fogolyváltó szerzetes. Az összegyűjtött pénzen 186 keresztény foglyot váltottak ki.

1202-ben maga sz. János is Afrikába ment. Tunisban 100-nál több rabot szabadított ki.

1210-ben ismét átkelt Tunisba és 120 kereszténynek oldá meg rabbilincseit. Ekkor azonban a mahomedánok igen megharagudtak Jánosra. Arra buzdította ugyanis a keresztény rabokat, hogy inkább bármily szenvedést tűrjenek el, sőt magát a legborzasztóbb halált is inkább szenvedjék el, mintsem hogy keresztény hitüktől elpártoljanak.

E miatt a mahomedánok azzal akartak bosszút állni Jánoson, hogy mikor a megszabadított keresztényekkel hajóra szállt, összetörték evezőit, széthasogatták vitorláit. János azonban ezt legkisebb bajnak tekintette. Kezébe vette a feszületet letérdelt a hajó födelzetén, kérte Istent, igazgatná és vezetné a hajót ő a tengeren át. . . Erre a hajón levők köpenyegeit terjesztették ki vitorlák gyanánt. A hajó elindult. Kedvező szél az ostiai olasz partokra hajtotta azt.

János a keresztényekkel kikötött a parton. Ezek hazájukba visszatértek, ő ellenben Rómában maradt. Bünbánatot hirdetett ott amíg 1213-ban az Úr fáradhatlan lelkét magához nem szólítá, az örök nyugalomra. December 17-én, Celius hegyén (Monte Celio) sz. Tamás templomában temettetett el, abban, amelyet III. Ince pápa a szerzetesrend megalapításakor neki gazdagon ellátva átadott.

E fogolykiváltó rend a 17-ik században, a törökuralom idejében hazánkban se volt ismeretlen. Szécsényi György primás, esztergomi érsek 1695-ben Illavára hozta be e rendet.

Kolostort emeltek számukra, később Matyasovszky püspök Komáromban, Kollonics Lipót primás Pozsonyban.

Gazdag alapítványokkal segítették e rendet a Battyányi, Kohári, Szirmai, Károlyi, Okolicsányi, Mártonffy és Erdödy főrangú családok.

Ausztriában III. Ferdinád császár özvegye Eleonora, I. Lipót, I. József, III. Károly, Mária Terézia pártolták a fogolyváltó atyák nemes ügyét.

Ez emberbarát, kétségkívül fölötte „humanus“ rendet sajnós, II. József fejedelem s ausztriai császár, több más szerzetesrenddel együtt megszüntette.

E szerzetesrendből sarjadt ki a sz. Háromság skapuláréjának társulata. E társulat skapuláréja fehér, vöröskék kereszttel. E társulatot maguk a szerzetes alapítók alakították meg, hogy annak révén a világi hívek is folyton résztvegyenek úgy az irgalmassági cselekedetek gyakorlásában, valamint az ezért járó mennyei jutalmakban, a kegyelmekben.

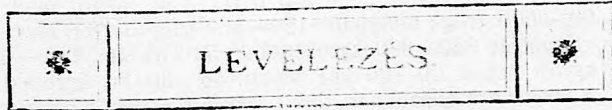
A társulat tagjai különös hódolattal viseltetnek a teljes sz. Háromság iránt. A keresztségi fogadást gyakrabban megújítják, pl. minden vasárnap. Kerülik a bünt. Gyakrabban gyónnak, áldoznak, hogy lelkük a bűn rabságába ne essék, vagy abban ne maradjon. Imádkoznak a bűnösök megtéréseért. Tehetségükhöz képes a keresztény missziók céljaira adakoznak. A katolikus hitet az ellenségek támadása ellen védelmezik.

A keresztény foglyok kiváltásával, ahol e szerzetesrend nem létezik, a missio társulatok s különösen a sz. Gyermekség művei foglaloznak.

A sz. Gyermekség műve pogány gyermekeket vesz meg, vagy a szülők által elhagyottakat szedi össze és azokat azután a keresztény vallásban felneveli s ezzel megmenti őket testileg is, lelkileg is.

Karoljuk fel e nemeslelkű társulatok ügyeit! Segítsük őket imádságainkkal és pénzzadományainkkal! Szivarvégek, elhasznált bélyegek összegyűjtése csak kis fáradságunkba kerül, és azzal is elősegíthetjük e szent ügyet.

Sz. János! ki a fogolykiváltás irgalmassági cselekedetének önfeláldozó gyakorlása által tündököltél, könyörögj érettünk, hogy veled együtt érezzük nemes példádát követve, mind magunkat mind embertársainkat a bűn bilincseitől megszabadítani igyekezzünk s embertársainknak segítségükre anyagi áldozatokkal is siessünk!

Főtisztelendő szerkesztő úr!

Alásan kérem főtisztelendőségedet — ha bár kissé hosszasan leszek is, sziveskednék meghallgatni és soraimat ha méltónak találja, közölni.

E hó 19-én jegyzőnk — ki melleleg mondván farmatringos is — összehívta az egész község férfi és nő

tagjait és közölte velök, hogy a kormány megadta a község által tőle kért kölcsönt, melyre a múlt nyáron történt nagy jégverés miatt szorultunk. Jegyzőnk ez alkalmat fölhasználva, földicsérte a kormányt egész a hetedik évig és szívökre kötötte, hogy ezentúl fölhagyjunk az eddigi elveinkkel, a *néppártiságot*, aminek is elvégre nincs értelme, mert az semmi más, mint a „bolond papok koholmánya“, ne hallgassuk azok bolond beszédeit, mert az csak mind népámitás; ő néki higyük, ő igazat beszél és javunkra van. Nincs az ugynevezett egyházi politikában semmi rossz, sőt „üdvös és elkerülhetetlen intézmény“. Ne olvassuk azokat a bolond papi ujságokat, melyek legtöbbször oly bolondokat írnak, hogy ő úgy hiszi, mi magunk sem hisszük el. Ezek vezetnek minket tévutra, mert az mind csak koholmány. No politizáljanak a papok, amihez ugyanis semmi közük. Ők végezzék egyházi teendőiket. A politikához itt vannak ők, a jegyzők; ez őket illeti.

Ilyesmit és sok más ehhez hasonló hosszú becselést szónoklatot tartott a mi jegyzőnk, *Sajtos* Dénes basa ur az egész község férfi és női tagjai előtt, és dacára, hogy az egész község erős katólikus, és 1—2-öt kivéve néppárti is, fájdalom mégis akadt néhány, kik arra a megdöbbentő aljasságra vetemedtek, hogy ezért a szónoklatért a farmatringos urat még meg is éljenezték.

Csak arra vagyok kíváncsi, mit gondol mindezekre főtisztelendő esperes-plebános urunk, ki nagyon becsületes híhű pásztor híveinek és mégis jó viszonyban van az említett farmatringossal és füst. káplán ur, ki szintén jó barátságban él vele?

Elsorolta farmatringosunk ezek után, mennyi jót tesz ő a községben? Elmondta sorrendben jótéteményeit, de azt kifejejtette közülök, hogy néhány évi itt léte alatt már 7—8 ezer forint olyan adósságba keverte a községet, melyre semmi szükség se volt. Azt se említette, hogy miért hagyott, vagy hagyatott ki a választók névsorából vagy 20—25 választópolgárt s köztük olyanokat is, kiknek adójuk a cenzust jóval fölülmulja, csupán azért, mivel meg van róluk győződve, hogy hajthatatlan néppártiak?

Mindezen sok jótéteményeiért, mondja továbbá a farmatringos ur, a község nem háladatos. Megmutatta ezt a multkori megyebizottság választásakor, hol öt dacára annak, hogy elnöki kitüntetésben részesült, csufosan megbuktatták és ő helyette egy öt megközelíteni sem merő egyént választottak be a bizottságba, — persze néppárti programmal. Hát ez öt nagyon bántja és elhatározta, hogy ezt a községen meg is boszulja. (Akin tehette, meg is tette.) De elvégre ő ezt mind elfelejti, hanem elvárja, hogy ezekért a község nem fogja főtisztelendőt szegyenelni való elveit, hanem hü kormánypárti lesz, ami sokkal több üdvösségére válik a községnek.

Megjegyzésre méltó tény az is, hogy fölhozta a mi derék farmatringosunk, hogy ő és a főszolgabíró $2\frac{1}{2}$ százalékos fognak leszámítani a kormány által a községnek adott pénzből, az *ő nagy fáradságuk és költségeik* címén, melyet a kölcsön ügyben tettek.

Már most, ha vesszük, hogy a kölcsön vett összeg 17 ezer forint, ennek $2\frac{1}{2}$ százaléka körülbelül 423 frt 50 kr; pénzszerzésért oly összeg, hogy egy uzsorás zsidó se venné fel arcpirulás nélkül. Meg is botránkozott rajta az egész község, annál is inkább, mivel ő semmi adatból nem igazolta, hogy miféle kiadásai voltak a 423 frt 50 kr követelésökre.

Remélve, hogy nem jutnak soraim a papirkosárba, maradok mély tisztelője és alázatos szolgája.

Egy választó polgár.

MAI KÉPÜNKHÖZ

Az igaz tudománynak jellepét ábrázolja képünk. A háttérben a római sz. Péter-templom a lámpától sugárzó, mint az igaz tudásnak gyújtója, honnan a valódi bölcsesség a világra árad. Az előtérben Isten követét látjuk, amint a gonosz sajtó kigyóját keresztül szurja. Jobbról tőle a keresztény szellemű munkások kis csapaja tűnik elénk, kik azt vallják, hogy a bölcsesség kezdete az Isten féltelme. Balról pedig a sátán apostolai lappangnak, kiknek már sötét tekintete elárulja, hogy ellenségei az örök Istennek. Ezek közé a sötét alakok közé tartoznak a liberális újságírók is, kik szintén az ő céljait szolgálják, velők egy követ fújnak. Mert ezek is ellenségei az Istennek, az egyháznak, a hitnek, az erkölcsöknek. Ezek közé tartoznak azok is, kik liberális lapokat hordatnak és olvasnak, mert ezek is az Isten ellenségeit támogatják.

Hát te melyik eszterházihoz tartozol kedves jó atyámia? Barátja vagy-e az Urnak, vagy ellensége? Keresztény szellemű lapokat olvasol-e, vagy liberálisokat? Ha tán liberális sajtótermékkel táplálkozol, az ördög barátja vagy s üdvösséged mindig veszedelmében forog. Sőt így még a hozzád tartozókat is könnyen megvonhatod.

Még ne engedd azért, hogy házad fölé alatt oly nyomtatvány is kapjon helyet, mely nem keresztény szellemű. Még ne törd, ha akkora is mint a tenyerem.

Isten áldása nélkül mire se mehetsz s ez áldást nem pótolhatja a nagyszemöldökű liberális sajtó. Isten áldását pedig csak akkor nyerheted meg, ha Isten barátja leszel.

Kerüld tehát mindazt, mi ellensége az Urnak.

A szerkesztőség üzenetei

F. J. Magyar-Sz.-Márton. Folyamodvány elakjában nyújtásuk be panaszukat a belügyminiszter urhoz. Majd lesz akkor vizsgálat. — V. L. Egervölgy. Hisz a lap hozta Ujabb nincs — O. J. Baka. Forduljon magához a grófnéhoz. Csákváron (Fejérm.) lakik. — M. Gy. Alap. Igenis van. Itt Budapesten is olyan a táviró. — H. L. Naszvad. A tanítót az iskolászeki tagok választják s nem a nép. A népnek ehhez nincs joga. Akit ki akarnak zárni a pályázathoz, arra ne szavazzanak s aztán megvan. Igenis szavazhatnak azokra is, kik már pályáztak. — T. Gy. Keckemét. A jó dolgokon két kézzel kapunk, de a rosszat fizetésért se adjuk. Ha az ön közleményei nem jönnek, annak bizony korántse az az oka, hogy azok oly igen jók, mint ön véli. — F. Gy. Gutor. Szívesen megengedjük, hogy a Sz.-István naptárban levő „Anyakönyvi hivatalban” című szindarabot az iskolás fiukkal betanítassa és az iskola javára eljátszassa. Csak tessék. Eddig már legalább is ezer helyen kellett volna ez élénk színművet előadni. — L. Á. Bécs. Megjött de nem kerül ám azonnal rá a sor. — Kr. G. Mellek. A neheztelt kérdést meg kell fölfebeznit a pénzügyminiszterhez. — S. I. Béna. Küldje be kataszteri ívét, azután majd nézünk kölcsön után. Anélkül nem lehet. — F. Zs. Pápa. Ügyéről a törvényszék okvetlenül értesíteni fogja. Addig várni kell. — T. L. Budapest. Nem adhatjuk. — Sz. E. Budapest. Azt hiszi a versírás abban áll, hogy hivatott költők jó műveit elrontunk s aztán a mi nevünket írjuk alájuk? Ugyan ne pazarolja a tintát. — K. A. Duna-Radvány. A tudóvszt sikerrel gyógyító plébános Kauten Mihály. Lakik Kétegyháza, Bétésm. — B. J. Szalézi sz. Ferencz „Philotea”-ja kapható Esztergomban Buzárovics Gusztáv könyvkereskedőnél. Árval nem szolgálhatunk. Erre a kérdésre készségesen felel Buzárovics ur. — S. I. Győr. Meleg köszönetet. Minél többször legyen szerencsénk. — Sz. Kis-Ungon. Annaira jelentéktelen, hogy nem érdemes tintát pazarolni rá.

Közgazdaság.

Krónika. Tomits szerb képviselő indítványára a szerb kormány fölhatalmaztatott, hogy a szerb-marhabevitel ellen tervbe vett magyar határzár felállítására esetére, Magyarország ellen moratoriumot (halasztás) bocsásson ki, mindaddig-érvényesen, míg a határzár tart. — A szövetkezés eszméje rendkívül terjed Ausztriában. Legutóbb két tartománygyűlés tárgyalta a terjesztés kérdését és több jó irányú eszközöket szavazott meg a cél elérésére. — Rozsnyón és vidékén óriási sertésvész dühög, úgy, hogy a temérdek káron kívül a lakosság még húst sem mer enni. — Február hó 23-án tartja a magyar jég- és viszontbiztosító társaság 6-ik rendes közgyűlését. — A gyufa gyárosok erőlyesen tiltakoztak a kormány azon terve ellen, amely szerint a gyufaadót életbe léptetni szándékozza.

Budapesti piac.

Gabnanemek (minőségi suly szerint.) *Buza*: bántási 6.90—7.35. Tiszavidéki: 6.95—7.40. Pestvidéki: 6.90—7.35. Fehermegyei: 6.90—7.35. Bácskai: 7.00—7.45. *Rozs*: 6.40—6.45. *Arpa*: takarmány 4.90—5.10; égetni való: 5.40—6.20; sörfőzdei 6.40—7.80. *Zab*: 06.10—06.45. *Kukoricza*: bántási 0.00—0.00; más-nemű: 4.10—4.25. *Köles*: 5.35—5.70.

Liszt (métermázsánként számítva) Nullás: 12.20; egyes: 11.70; kettős: 11.39; hármás: 10.60; négyes: 1.00; ötös: 9.40; hatos: 9.00; hetes: 8.00; nyolczas: 5.40; F. számú: 3.50; G. számú: 3.40.

Növénytermények (mmkint sz.) *Mák*: kék 18.00—20.00 frt *Burgonya*: rózsa 2.00—2.20 frt; sárga 2.40—2.35 frt.

Vető és olaj magvak (métermázsánként számítva) *Vörös lóhere*: nagyszemű 30.00—40.00 frt. *Luczerna*: 35.00—45.00. *Baltacim* 10.00—10.50 frt. *Tavaszi búkköny*: 05.50—06.00 frt. *Muharmag* 5.25—5.00 frt. *Repce*. Káposzta repce: 08.75—09.25 frt. *Lenmag* 08.75—09.25 frt. *Kendermag* 09.00—09.25 frt.

Hüvelyesek. *Bab*: fehér nagy szemű: 08.00—09.50 frt; törpe: 08.75—08.75; gömbölyű: 08.00—08.50; tarka 6.00—06.10. *Lencse*: 06.00—12.00; *Borsó*: 08.50—09.00; hámozott 12.50—00.00.

Takarmányok (métermázsánként számítva) *Széna*: réti széna 2.20—2.80 frt; *Muhar*: 2.00—2.60; *Szalma*: alom 1.20—1.50; *Zsup*: 1.50—1.70.

Állati termények. *Tojás*: 30—35 darab: meszes 30—40 darab 1 frtjával. *Méz*: csurgatott 26.00—30.00 frt. *Vaj*: I-ső rendű 0.80—1.60 frt; II-ső rendű 0.60—1.10 frt; főzésre 0.70—1.65 frt mmkint. *Szalonna*: magyar elsőrendű 46.00—50.00; városi 45.00—47.50; füstölt 56.00—57.00 frt mmkint.

Baromvásár. Felhajtás: 81 darab gazdasági ökör: 1.36 drb fejős tehén. Árak: Elsőrendű jármos ökör 250—370 frtig; középminőségű 000—260 frtig. *Fejős tehén*, tarka kevert 60—140 frtig; fehér szőrű magyar 00—000 frtig; bonyhád 120—160 frtig. *Sertés*: Magyar válogatott 320—380 kgros nehéz 53—54 kr; 280—300 kgros nehéz 00—00 kr; szerb 46—50 kr. kgromkint. A részvényszállásokban 2990 drb sertés volt elhelyezve. *Juh*: Felhajtás 3635 drb. Árak: Jobb minőségű 12.00—15.00 frt páronkint. Kiverési juhek 06.00—12.00 frt páronkint és 15—18 kr élősulyra számítva kilónkint.

A szerkesztésért felelős: **Lepsényi Miklós**.

Andocson alul

egy kilométer távolságra az országút mellett, eg ke-rekú vízi malom, szíjhajtással berendezett, egy Ganz eredetű dupla henger és egy pár kő, egy Auréka kop-tató, konkolyozó drier, 2 Csilinder igen csi os beren-dezéssel, 1 lakház faszindeles, 3 szoba, meleg konyha, istálló, fészer, szép befásított tarczia házi kert, 1 hold szántóföld. A mostani törvények szerint a b dapesti kulturi vizikönyvbe van beiktatva. Családi viszonyok miatt 4000 frt a legolcsóbb árért eladó. Örlés mindig van elegendő. Évi kereset 150-200 métermázsa. — A venni szándékozók forduljanak Andocson (Somogy-megye) **Petrás István** malom tulajdonoshoz.

Specialista
Sérvkötőkben

Cs. és kir. osztrák-magyar és belga kir. szabadalom!

Kitüntetett Brüsszel 1893-ban aranyérem és díszokmányokkal.

KELETI-féle sérvkötő orvosi tekintélyek véleménye szerint a **legtökéletesebb** ezen nemben, nem csuszik, nem gyakorol kellemetlen nyomást és eltávolítja az egész szerkezeténél fogva az eddigi sérvkötők hiányait.

KELETI-féle sérvkötő idomítható pelottával, szarvasbőr-védővel és biztonsági övvel. Arak: egyoldalu 6-8 frt, kétoldalu 12-16 frt. Gyáramban készülnek ezenkívül műlábak műkezek, egyenes-tartók járó és nyújtó gépek, Helsing-féle rendszer szerint.

Rendeléseket pontosan eszközöl.

KELETI J.
Kötszerész és orvosszabészeti mű-szerész.
Fűzőlet és sérvkötészeti műhely:
Budapest, IV. k. Koronaherceg-utca 17. Sebészeti műszergyár:
Rostély-utca (Károly-laktanya) 15. Képes árjegyzék ingyen s bérn.

A „Szent Gellért”
KÖNYVNYOMDA
valamint
a **MAGYAR NÉPLAP**
Mezőgazda és Krestan
KIADÓHIVATALA
PRÁTER-UTCA 44.

A
Magyar Néplap

most már

22.000

példányban

jelenik meg és e mellett a
legolcsóbb és a **legel-terjedtebb** heti lap.

CSODA-CSEPPEK

gyomor-gyengesség, ét-vágytalanság, gyomor-puffadás, székrekedés, gyomorszorítás és fájás, gyomorrontás, esőmörlet, szédülés, sárgaság, lép-és májbetegség aranyér ellen. Ara egy üvegnek 40 kr.

CSODA-KENET

csusz és minden hülés rándulás vagy erőltetésből eredt in- és csontfájdal-mak, úgy fogfájás ellen kitűnő hatása. Ara egy üvegnek 40 kr.

Kapható a feltalálónál

ZSÁLE CZ ISTVÁN gyógyszerésznél.

Köröshegyen (Somogymegye.)

Főraktár: Budapesten **Török** József gyógyszer-tárá-ban Király-utca 12. — Hálálatok mellékelteknek.

A küldés portómentes, ha az összeg és 30 kr. pósta-díj előre bekeüldetik; utánvétellel a küldés drágább.

A Szent István nap tár

kiadó-hivatalunk által, — mind-azon t. előfizetőinknek, kik azt egy levelező-lapon kéri, — bizo-mányba *postafordultával megküldetik.*

A „Szent Gellért” könyvnyomda

elvéllal mindennemű megrendelést, egyházi, községi és magán jellegű **nyomtatványokat**, és szál-lítja azokat a legrövidebb idő alatt, s legjutányosabb áron; erős, jó papírt ad s tetszetős, csinos kiállításra nagy súlyt fektet.

Tisztelettel kérjük a főt. Plebános urakat, a községi elöljárókat, a különféle egyetek tagjait s minden katolikust, hogy nyomdai megrendeléseiket ezentul ne zsidó vagy szintelen nyomdában eszközöljék, hanem keressék meg a „Szt-Gellért” katolikus könyvnyomdát, mely mindenkor rendelkezésükre áll s így támogassák a kath. ügyet. Fogjunk össze valamennyien, akkor boldogulunk.

Könyvnyomdánk mint a katolikus érdekek megrendíthetlen támogatója, büszkeségét helyezi abba, ha az igényeket minden tekintetben kielégítheti s a megrendelőktől csak dicséretet arathat.

Budapest, 1896. Práter-utca 44.

Tisztelettel

a „Szent-Gellért” könyvnyomda.

Apró hirdetések egyszeri közlése szavanként 2 krral fizendő. Vastagon szedett betűk kétszeresen számíttatnak. Címme feladottak után 30 kr bélyeg is fizetendő.

Cím alatt a hirdető neve, város vagy utca megnevezése s a posterestante szó értendő.

HIRDETÉSEK

felvételnek lapunk kiadóhivatalában
Budapest, Práter-utca 44.

Allandó hirdetések peit soronként 6 kr. s nonparellisor 10 krral számíttatnak. A közlési díj készpénz vagy levélbélyegeken előzetesen melléklendő.

Levélbeli felvilágosítás csak a hirdetés és válaszbélyeg beküldése mellett adatik.

Ne tessék elfelejteni!
Éppen most jelent meg
és bárkinek kívánatra ingyen küldetik az országos híru

kaszák 1896-ra szóló új árjegyzéke. A gyűjtőknek Pénzengemény az árakból már 10 órb rendelésénél külön ingyenes kísorsolása

Ajándékok a kasza gyűjtők között nagy nyerevényeket ígérő értékes

Sorsjegyek 30 évi játéjjal évenként 2-3 huzás

Főnyerevények 20,000, 30,000, 50,000 frt.
Bővebbet tartalmaz árjegyzékem tessék egy levelező lapon kérni.

Huss Gyula, Devecser.

Stowasser J.

Cs. és kir. udvari hangszergyáros,

Budapest, II., Lánchíd-utca 5.

Ajánlja saját gyártmányu fuvó-, vonó- és ütőhangszereit, kitűnő hangu czimbalmait, valamint mechanikai zenélő műveit, u. m.: Ariston, Intona, Phönix, Monopol, Polyphon, stb. s azokhoz szükséges kotalapokat. Mindennemű hangszerek javítása a legolesőbb arban eszközöltetnek. — Erős orgonahangu harmonikákról külön árjegyzék kérendő.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

A ki 15 forintos megrendelést eszközöl annak a „Magyar Néplap”-ot 6 hónapon át megküldjük.

Két egészséges, erős, jó hazból való fiu lakatos tanoncznak felvétetik, Pozsgay Lipót lakatos-mesternél, Budapest, Népszínház-utca 13. szám alatt.

Makulatur papiros
métermázsánként 6 forint 50 krért
kapható lapunk kiadóhivatalában.

Kathreiner-féle
KNEIPP-MALÁTA-KÁVÉ

Mindenütt kapható - 1/2 kiló 25kr.

Mi a
Kathreiner-féle
Kneipp-maláta-kávé?

Valódi egészségi és családi kávé, mely Kathreiner gyártási módja által a kedvelt valódi kávé ízét nyeri. Eltekintve egyéb előnyeitől, már ez okból különbözik ezen maláta-kávét minden más hasonló gyártmánytól.

A Kathreiner-féle kávé a legizletesebb, legegészségesebb és legolesőbb pótkávé. Ter-

mészetes tiszta gyártmány egész szemekben, miért is felette előnyösen használható, az örölt s ez okból a vevő közönség által nem ellenőrizhető pótkávéval szemben, melyek hatósági vizsgálatok tanúsága szerint gyakorta idegen anyagokkal hamisítvák.

Eleinte csak harmadrészben, később felében adhatjuk a Kathreiner-kávét a valódi kávéhoz, s így az egészségre megbecsülhetetlen hatása mellett minden háztartásban jelentékeny megtakarítást eszközölhetünk.

A Kathreiner-féle kávét a legelső orvosok ajánlják, s az ugy nyilvános intézetekben, mint családok ezrei körében naponta jönnek bizonyul. Sőt magában, azaz valódi kávé hozzáadása nélkül használva, a Kathreiner-féle kávé a legjobb erősítő szer és a legegészségesebb, legkönnyebben megemészthető és egyszerűs mind a legizletesebb ital.

Lelkiismeretes gazdasszony vagy anya, általában kávéivó, egészsége érdekében perczig se habozzon Kathreiner-féle Kneipp-maláta-kávét használni. Az értéktelen hamisítványokkal szemben, melyekkel ma is csalják a közönséget, a vételnél vigyázni kell a fehér eredeti csomagokon látható névre

Kathreiner!

Vigyázzanak! Saját érdekükben ne engedjék magukat rábeszélésnek! A valódi „Kathreiner” sohasem szabad más csomagolásban, vagy nyitott áruként eladni.

